Sud

Revistă editată de
„Asociația pentru Cultură și
Tradiție Istorică Bolintineanu“

3-4

NR. 3-4 SERIE NOUĂ (148-149) • ANUL XVI • Mai - Iunie 2013
apare din anul 1996

Publicație editată cu sprijinul Primăriei orașului Bolintin Vale, județul Giurgiu
www.revistasud.ro

Viorel Mărginean - ***Primăvara***

Editorial

Subspecii

Vasile GRIGORESCU

Pe pământul acesta viețuiește o rasă degenerată de oameni, diseminată printre cetățenii normali. Este o subspecie parazită, trăitoare pe cârca sentimentelor omenirii oneste ce-și mănâncă covrigul în fiecare dimineață și căreia nu-i putem identifica niciun rost aparent. Ba chiar încurcă rău lucrurile și consumă resurse, lipindu-se nesimțit de marii oameni – politici, desigur ! – ai lumii acesteia. Căci numai adevărații mari oameni – politici, desigur ! – să zicem, Napoleon, Cezar, Nero, Bush, Putin, Merkel, Thatcher sau alții asemenea, contează pentru memoria umanității.

Cu toate acestea, subspecia în cauză se infiltrează împingându-și acoliții printre acești mari oameni, ba chiar mai sus. Greu de înțeles pentru ce își amintesc unii, mai degrabă, de Ovidiu, Cervantes, Rodin sau Eminescu !

Avem de-a face, așadar, cu o subspecie dăunătoare și profitoare: nu produce nici pâine, nici tractoare și nici măcar „șouri păcătoase” pe la televiziuni. Împarte lumea, într-un mod de neînțeles, în *persoane pregătite* și *persoane cu pregătire,* ca și când diferența ar conta sau ar interesa pe cineva. Fond și formă ? !

În plus, încurcă rău ! Vrei să scoți ceva aur de pe undeva – ei, că nu ! – vrei să razi o magherniță și să tragi un bloc-turn – ei, că nu ! – vrei să-ți descarci vidanja cu rahat într-un rîu, că de aia-i apă, să spele – ei, că nu ! Și multe asemenea...

Majorității semenilor noștri le vine greu să vadă în **Cultură** un vehicul al îmbogățirii și prosperității, cea care determină gradul de bunăstare al unui grup, al unei populații. La noi, pe pământul acesta, chiar nu se obișnuiește, fiind percepută ca împovărătoare, neprofitabilă, ca susținută pe umerii comunității. O subspecie parazită.

Din fericire, nu foarte departe, *Europa* și nu numai, este plină de exemple contrarii.

În Spania, în Andaluzia, pe care o amintesc pentru că îmi este apropiată, cultura este pusă în slujba bunăstării generale. Aici, mai ales din aprilie în noiembrie, dar și în restul anului, sărbătorile cultural-comercial-gastronomice se înșiră, tumultos, zi de zi. Sunt cunoscutele *Ferias*, în majoritate invenții ale ultimelor decenii, care îmbină vagi urme de tradiție cu mercantilismul cel mai înverșunat. Toate având fundament cultural, uneori de cea mai bună calitate, alteori amestecat cu frivolitatea: festivaluri de tot felul, concerte, expoziții, târguri, spectacole, teatru, proiecții, reconstituiri, etc. Bineînțeles, condimentate cu un îmbelșugat conținut negustoresc și gastronomic. În acest fel, comunități fără alte resurse în afara unei agriculturi marcate de faptul că din mai până în octombrie nu cade strop de apă, reușesc să prospere prin intermediul culturii, al turismului cultural. După principiul: *Pupă-l în bot și ia-i tot !* Adică turistului, în special celui străin. Așa a ajuns una dintre cele mai sărace regiuni ale Europei (inclusiv noi !) să pară în ochii călătorului, mai ales ai celui nordic, raiul pe pământ.

Să nu trăim iluzia că acestea s-au născut natural, din excesiva deșteptăciune sau din spiritul întreprinzător al *peon*-lui spaniol. Aiurea ! A fost un program de amploare pus la punct de administrația franchistă, urmat și aplicat cu rigurozitate de guvernele democratice care s-au succedat după 1976.

(continuare în pag. 2)

În plan

de Ion Barbu

Te smulgi cu zugrăviții, scris în zid
La gama turlelor acelor locuri
Întreci orașul pietrii, limpezit
De roua harului arzând pe blocuri.

O, ceasuri verticale ! Frunți târzii.
Cer simplu, timpul. Dimensiunea, două.
Iar sufletul impur: de calorii
Și ochiu unghiu și lumea aceasta, nouă.

Înaltă-n vânt te frângi, și mă aștern
O, iarba mea din toate mai frumoasă.
Noroasă pata aceasta din infern.
Dar ceasul, sus. E valea răcoroasă.

Oameni de lângă noi

MATEI CĂLINESCU **pag. 12-13**

Am citit despre...

Gândurile care vindecă

Florentin POPESCU

Nu mă număr nicidecum printre naivii care se dau în vânt sau cred fără discernământ în tot felul de terapii despre care s-a făcut/se face atâta și atâta caz după 1990 încoace. Și, din păcate, după acest an grație libertății de expresie și de acțiune - s-au ivit fel de fel de terapeuți, care de care mai isteț în a-și promova pretinsele merite în vindecare și „rețete originale”, metode etc., etc. în vindecarea unor maladii pentru care suferinzii n-u aflat soluții la medicina tradițională, prin spitale și clinici autorizate.

Desigur, nu pot nega în totalitate activitatea unor terapeuți, mai ales dacă experiența lor în domeniu a fost/este grăitoare și cuantificabilă printr-un număr mare de vindecați. Însă aceștia, terapeuții, sunt mult mai puțini decât se crede în genere, impostorii făcându-și loc și aici, ca mai peste tot la noi. Dar nu e treaba mea să-i depistez pe autenticii terapeuți de cei falși, după cum nu mi-am propus nici să dezbat mai pe larg problema în aceste rânduri

Și totuși, chiar așa „Toma necredinciosul”, cum mă consider, n-am putut trece cu vederea, o știre despre care se cuvine „a face vorbire”, cum ar zice, pesemne, un avocat.

Este vorba de un mare medic spaniol Angel Escudero pe numele lui, care a fondat, ni se spune, o adevărată școală umanistă de *neositerapie*. Ce este *neositerapia*, termen despre care nu s-a mai auzit până acum, cel puțin la noi în România ? Ei, bine, este un fel de ramură a medicinii care susține și promovează „vindecarea prin gândire”. Practic, medicul amintit a înțeles ca prin neositerapie să facă o „anestezie psihologică”, o metodă care a dat foarte bune rezultate.

(continuare în pag. 2)

Marian Grigore
Oameni și cărți. Cazul Lazarovici pag. 3

Proiectul Cultural *Școala Veche* pag. 10-11

Luminița Cornea
Despre Tricolor cu ÎPS Arhiepiscop Ioan Selejan al Covasnei și Harghitei pag. 8

Neagu Udroiu
Pe Argeș, în jos... pag. 13

Subspecii

(urmare din pagina 1)

Este exemplar modelul Muzeului Picasso din Malaga. Un proiect ridicat din iarbă, în jurul unei idei, plecând de la realitatea că marele pictor era născut într-o casă modestă din prăfuitul centru istoric al orașului. Încolo, nici lucrări, nici spațiu, nici acces, numai inovație și dorință. Se reface un vechi edificiu de patrimoniu ajuns într-o stare precară, ocazie când sunt descoperite, la subsol, ruinele cetății feniciene care sunt puse în valoare și transformate într-unul dintre atuurile complexului. Se reabilitează întreg parcursul dintre Catedrală și viitorul muzeu, precum și împrejur, pentru ca vizitatorul să intre în atmosferă fără a suferi șocuri precum la Bran, spre exemplu. Sau la *Curtea Veche*. Sau... Cu această infrastructură pregătită, găsirea operelor pentru a fi expuse devenea o întreprindere ușoară. Moștenitorii lui Picasso (francezi, de bună seamă) acceptă să-și încredințeze lucrările deținute în schimbul unor beneficii uneori subtile (economie la plata asigurărilor sau protecției, onoruri din partea edililor locali, etc).

Prin urmare, Malaga ajunge să beneficieze de un ansamblu cultural de excepție, punct de atracție internațional și un adevărat magnet pentru banii turiștilor. Cu un bilet de intrare în jurul a 20 de euro și cozi permanente la ghișee, plus o librărie de artă impresionantă, cu prețuri pe măsură și un comerț riveran înfloritor. Investiție în patrimoniu, artă și educație, fără poluare, fără zgomot, fără nesimțire. Bunăstarea frumosului.

Exemplul este foarte departe de a fi izolat. Vezi *Guggenheim*, vezi *Sagrada Familia*, vezi Doña Ana, vezi Parisul...

Un argument românesc al prosperității prin cultură îl constituie Sibiul. Din păcate, excepția care întărește regula. Majoritatea dintre noi percep cultura, patrimoniul, ca o piedică în calea dezvoltării, considerând frumosul, simțul estetic, ca un artificiu de la care se poate face rabat unui așa-zis avans social. Demolăm, ruinăm, tăiem, reabilităm „termic" edificii istorice, murdărim. Țară îngunoită și chioșchizată. Cultura văzută ca o povară, ca o întreținută. Eforturile promotorilor culturali – și avem, slavă Domnului !– așa cum a fost și regretatul Constantin Carbarău, ar trebui stimulate, apreciate și sprijinite, nicidecum tratate ca o milogeală deranjantă de cei ce dețin pâinea și cuțitul.

În momentul de față, preponderența susținerii proiectelor culturale în România trebuie să aparțină comunității, principala lor beneficiară. Aceasta pentru că la noi, tot din vina comunității, au fost îndelung batjocorite investițiile particulare, iar legatele lor încălcate cu nonșalanță interesată. Îmi vin repede în minte *Muzeul Simu*, *Așezămintele Brâncovenești* sau testamentul cultural al bătrânului Costică Bolintineanu. Praf și pulbere ! Să ne revenim este greu.

Putem câștiga înzecit prin cultură: bani, prestigiu, mândrie. Putem câștiga o țară a noastră. Într-o societate anesteziată între tabloide și taxe, speranța unei Românii culturale frizează utopia. Un Don Quijote: anacronic, însă imprescriptibil.

P.S. O veste: la Bolintinul din Vale, pe 19 martie 2013, aproape 100 de cetățeni responsabili au cerut, cu vehemență și conștiință civică, demolarea *Școlii Vechi*, clădire monument istoric, de arhitectură și de suflet, emblematică pentru trecutul cultural al satului nostru și nu numai.

Propun ca sub dărâmături să-i băgăm pe toți, ăștia, subspecia.

Gânduri care vindecă

(urmare din pagina 1)

Practic, doctorul le cere pacienților ce urmează a fi operați să gândească pozitiv, cum am zice noi, întrucât - s-a demonstrat științific ! - gândurile influențează energiile globale din corpul omului. Cu alte cuvinte, în organism trebuie să existe un echilibru între sistemul nervos și celelalte organe.

„Întotdeauna - zice medicul spaniol - să gândiți și să vorbiți numai de bine. Nu gândiți și nici nu vorbiți despre rău, nici măcar să-l negați. Creierul nu poate înțelege o negație și nu o va putea face niciodată. Trebuie sa căutați binele opus răului de care suferiți, sau de care vă este teamă. Când îl veți recunoaște, trebuie să vă amintiți următoarele cuvinte: «am nevoie». Apoi, puneți după «am nevoie» lucrul pozitiv de care aveți nevoie: opus răului".

Și ca să ne convingă cu teoria lui, medicul dă o serie de exemple de boli în care neositerapia a dus la rezultate uimitoare. Pozitive, desigur.

Eu unul cred că, prin extrapolare, această nouă și revoluționară „școală umanistă" ar trebui și ar putea să aibă efecte extraordinare, benefice și la nivel de grup ori organizații sociale. Nu atât prin „tratarea" unor conducători de asociații, uniuni, cercuri etc., cât mai degrabă printr-un fel de unire a energiilor pozitive ale indivizilor. Păi să ne oprim doar asupra unui domeniu, care îmi este mai apropiat și pe care îl cunosc ceva mai bine decât pe altele: literatura. Dacă fiecare critic, istoric literar, scriitor ar gândi pozitiv în raport cu confrații, cred că s-ar obține o terapie nebănuit de benefică. În loc să se înjure pe la colțuri ori prin publicații, în loc să-și adreseze unii altora injurii, în loc să se invidieze,

să-și afișeze oricând și oriunde orgoliile, ar pune umărul, cum se zice, la crearea unui climat sănătos și, implicit, la îmbogățirea și consolidarea patrimoniului cultural în general.

Tot ce spun aci nu este nici pe departe o fantezie. Eu văd lucrurile posibil de realizat. Firește, cu atingerea acelei frumoase trepte a relațiilor inter-colegiale nu înseamnă că ar coborî paradisul pe pământ, că toată lumea ar râde, ar cânta și dansa, într-un fel de fericire generală și la toate nivelurile. Nu. Fiecare creator ar fi poate mai responsabil și mai exigent cu sine, spiritul de competitivitate fiind implicit asumat prin roadele minții și imaginației și nu prin fapte exterioare, care n-au nimic de-a face cu creația: campanii de presă, polemici, articole critice, bârfe în agora și altele.

Nu mă îndoiesc că și spiritul autocritic ar funcționa mai bine, s-ar ascuți, s-ar rafina la fiecare autor și - cine știe, poate că astfel, prin autocenzură, nu s-ar mai publica atâta maculatură, terenul fiind eradicat, treptat-treptat, de grafomani și de productele lor. Dar asta s-ar putea să fie și ea o simplă iluzie...

Dacă gândurile bune vindecă, așa cum susține doctorul spaniol, iar cele rele scad imunologia, ar fi de dorit să reflectăm mai des la propria imunitate și să ne-o păstram în limitele normalității.

În plan strict personal caut să gândesc cât mai optimist despre autorii care îmi oferă cărțile lor. Firește, nu de puține ori după o lectură sau alta nu mai sunt atât de sigur că trebuie să gândesc numai și numai pozitiv, chiar dacă risc să-mi scadă imunologia. E vorba de imunologia biologică, a organismului adică, fiindcă altminteri în fața unui volum slab și după ce l-am parcurs de la un capăt la altul rămân de o imunitate demnă de invidiat. De aceea despre multe dintre cărți nici nu catadicsesc să-mi spun părerea prin reviste...

BOLINTIN - Istorie în imagini

***Școala Veche* în vara anului 1938**

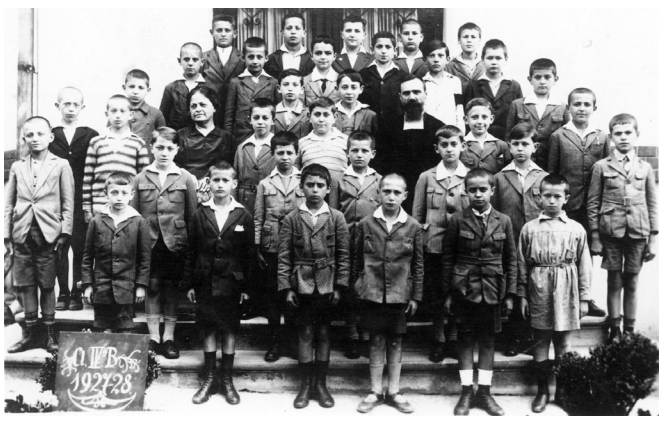
***Școala Veche* astăzi**

Clasa a II-a a anului 1952

Anii '50 la *Școala Medie Mixtă*

Sfârșit de an școlar: clasa a IV-a B, 1927-1928

Anul 1959: elevi ai *Școlii Vechi*

Sală de clasă a *Școlii Vechi* în anii '50

OAMENI ȘI CĂRȚI. Cazul Lazarovici

Marian GRIGORE

Spre începuturi, desigur, scrisul împlinea mai degrabă o necesitate materială, omul neaflându-se într-o stare de suficientă liniște pentru adăstări mai prelungi ale sufletului. Se îndestulau cu reprezentări plastice, cântece, ziceri. Repede însă, după ce prozaicul rol rezervat scrierii de aducere aminte a socotelilor se va fi împlinit, cartea avea să devină fundamentul schimburilor spirituale, vehicul și valoare în sine.

Spațiul românesc nu a fost izolat de contextul general european

Conacul Lazarovici din Mârșa

al producerii și consumului livresc, însă cu ale noastre nuanțări specifice. Pe când intram în „Istorie" din punct de vedere politic, întunecatul Ev Mediu era deja spre apus pe continent, însă, din punct de vedere cultural, *țările române* erau armonizate cu restul lumii. Cele mai vechi scrieri în slavonă provin tocmai din spațiul limbii române, cu siguranță dintr-un cadru instituționalizat. Asta nu o spunem noi, ci cei mai importanți slaviști ai lumii, cu precădere cehi și ruși.

Erau vremuri când o carte întrecea valoarea unui sat, a unei moșii, și deținerea uneia nu era la îndemâna oricui, nici chiar a acelora cu o stare materială pe care nu am putea-o considera precară. Exemplul lui Dimitrie Cantemir, care neputând să-și permită achiziționarea volumului *Ioannis Baptistae van Helmont physices universalis doctrina* (Fankfurt, 1682) i-a copiat de mână cele 820 de pagini, este elocvent pentru puterea iubirii de carte.

Foarte cunoscute, admirate și dorite în întreaga Europă au fost și unele dintre bibliotecile de pe meleagurile noastre, printre care cea a stolnicului Constantin Cantacuzino (1639-1716), găzduită în casele de la Mărgineni și considerată a fi cea mai importantă din Europa Orientală a timpului său.

Cartea, dincolo de a fi un semn distinctiv al statutului social, reprezenta o necesitate spirituală. Constituirea de biblioteci personale pe scară largă a luat avânt odată cu ridicarea României moderne. Și aceasta nu numai în orașe și nu numai în rândurile protipendadei. Era obișnuință ca locuințele intelectualilor satului, ale negustorilor și meseriașilor înstăriți să găzduiască biblioteci mai mici sau mai mari.

Într-un asemenea caz aveam să cunosc un personaj oarecare, anonim din multe puncte de vedere și de aceea cu atât mai elocvent.

Pe 9 ianuarie 1939 era constatat decesul lui Iancu C. Lazarovici, locuitor al satului Vânătorii Mici din județul Vlașca, o mică localitate aflată la aproximativ 35 km spre vest de Capitală. Pe acest Lazarovici nu-l putem încadra cu siguranță într-o anumită categorie profesională; putem spune că se ocupa cam cu de toate. Pământ nu prea avea (numai patru hectare), așa că era un pic arendaș, mai avea o moară și o piuă pentru abale, era implicat în tranzacții financiar-bancare și de acțiuni. Desigur, de la Vânătorii Mici, nu trebuie să ne mire. Astfel încât inventarul averii alcătuit după moartea sa consemna existența unei case cu acareturi diverse, bani, acțiuni, mobilier, veselă, așternuturi, un flaut, șapte tablouri, o armă calibrul 16 foc central marca *Bayard* demi-bloc, un revolver cu cinci focuri, monede de aur și argint, cereale, untură, scule și unelte, combustibil, mașini agricole, un automobil *Chevrolet* și unul *Plymouth* cu șase cilindri. Cum Iancu C. Lazarovici nu a avut copii, de această stare materială înfloritoare vor profita nepoții: Aurel L. Lazarovici, Lucian L. Lazarovici, dr. Virgil L. Lazarovici, Christian L. Lazarovici, Sandu L. Lazarovici, Cornel-Lazăr B. Lazarovici, Ion B. Lazarovici, Gheorghe B. Lazarovici și Steliana C. Sixt, născută Boicu Lazarovici.

La origini, acești Lazarovici erau bulgari, din orașul Bansko unde se născuse Iancu C. Lazarovici și unchiul său Ivan Lazarovici, bunicul moștenitorilor înșirați mai sus. Erau vremurile când România reprezenta visul de prosperitate al oricărui balcanic, când pe meleagurile noastre se aciuiau toți cei care visau la o viață mai bună. A fost cazul lui Enache Cosmad, tatăl lui Bolintineanu, a fost și cazul lui Ivan Lazarovici venit din Bulgaria mai înainte de Unirea Principatelor și așezat ca îngrijitor de moșie în satul Mârșa, din județul Vlașca, unde se aflau mai multe proprietăți, printre care și cea a neamului Bolintinenilor. Aici se va căsători cu o localnică, Zinca și va începe cu încetul să prospere,devenind dintr-un străin sărac unul dintre stâlpii comunității din Mârșa. Își va cumpăra pământuri și animale, își ridică case, va participa la înălțarea bisericii satului în dreapta căreia i se află mormântul. Fiii lui, Lazăr și Boicu (Voicu), asimilați deja pământenilor, vor avea o soartă încă mai bună, reușind să-și ia soții din rândul familiilor cărora tatăl le fusese slugă. Ba chiar Lazăr (fiu adoptiv, născut în Bansko în jurul anului 1863 și rămas orfan de ambii părinți) se va căsători pe 30 iunie 1896 (divorțat 17 iunie 1918) cu Lucia Manolescu, fiica lui Balasache Manolescu și a Elenei Bolintineanu. Elena Bolintineanu aducea o parte din moșia Mârșa care aparținuse neamului ei încă din veacul al XVI-lea. Era fiica lui Ioniță Căpriță Bolintineanu și a Tiței Bolintineanu, tatăl din stirpea moșnenilor Bolintinului iar mama din neamul boierilor din care va iesi marele poet Dimitrie. Fratele Elenei Bolintineanu era Constantin, străbunicul lui Matei Călinescu despre care se vorbește în acest număr al revistei noastre.

Dar, ne-am cam întins la vorbă și l-am pierdut pe Iancu C. Lazarovici, personajul principal al poveștii noastre. Așa cum am spus ceva mai înainte, ceea ce m-a impresionat atunci când am avut privilegiul să răsfoiesc hârtiile rămase de la familia Lazarovici (Arhivele Statului București, *Fond Proprietari de moșii, Familia Lazarovici*), a fost biblioteca pe care o lăsa acest om, un imigrant, a cărui limbă maternă era bulgara, și la care ne-am fi așteptat să se gândească la buzunar și nu la spirit. Aproape toate titlurile sunt în limba română și de o diversitate care nu permite să-i ghicim profesia. Pentru că ne dezvăluie preocupările și personalitatea unui om cu nevoi culturale, în pas cu timpul său, credem că merită să aflăm titlurile lăsate de el moștenire. Le vom reproduce așa cum sunt ele consemnate în inventarul întărit de

Judecătoria Rurală Corbii Mari, județul Vlașca, „de averea mobilă și imobilă rămasă pe urma decedatului Iancu C. Lazarovici, fost din comuna Vânătorii Mici, județul Vlașca".

1. Note politice, 5 volume;
2. Războiul întregirea neamului, 4 volume;
3. Domnia lui Cuza Vodă, 2 volume;
4. Războiul întregirea neamului, 3 volume, Kirițescu;
5. Epoca lui Mihai Viteazul, 1 volum, Xenopol;
6. Ghica Comănești în Africa;
7. Notițe zilnice războiul 1916-1917;
8. Din trecutul orașului Giurgiu;
9. Albania;
10. Napoleon de Emil Ludvig;
11. Bucureștii din trecut și astăzi;
12. O călătorie în Suedia, St. Popescu;
13. Ocolul pământului, 5 volume;
14. Pe căile străbunilor;
15. Legende și povestiri antice;
16. Dare de seamă 1934;
17. Străbătând China;
18. Istoria Româno-dacă, 8 volume, Xenopol;
19. Peste Ocean;
20. Bucureștii de altădată, 4 volume;
21. Istoria Românilor de Xenopol, 6 volume;
22. În ploaia de gloanțe;
23. Educația sexelor;
24. Codul Penal Regele Carol al II-lea:
25. Codul de procedură penală Regele Carol al II-lea;
26. Calculator conversiune;
27. Alexandru cel Mare, Anibal, Cezar, Napoleon;
28. Spre pol;
29. Gramatica franceză;
30. Istoria lumei;
31. Din Egipt;
32. De la Polul Nord la Polul Sud;
33. Constantinopolul și împrejurimile sale;
34. Maidan;
35. Misterele continentului negru;
36. Adolf;
37. Istoria Bisericei Române;
38. 25 de zile în America;
39. Calculator de dobânzi;
40. 44 zile în Bulgaria;
41. Sub soarele răsăritului;
42. Învierea;
43. Supt trei regi;
44. Bestia umană;
45. Abisinia;
46. Aventurile unui atașat român în Bulgaria;
47. Isprăvi de pe ape;
48. Simpatiile dragostei;
49. Ocolul lumei în 80 de zile;
50. Calendarul plugarului, 4 volume;
51. Amintiri din Turtucaia;
52. Parabolele Domnului Hristos;
53. Creștină soție de evreu;
54. Colina îndrăgostiților;
55. Nastratin și timpul său;
56. În patria artelor;
57. Afacerea Skoda;
58. Viața lui Leonard;
59. Pe căile profeților, 2 volume;
60. Povestea vieții mele, 3 volume;
61. Pățanii din pământul Canaan;
62. Viața spătarului Milescu;
63. Memoriile Regelui Carol I;
64. Uniunea sovietelor rusești;
65. Posesiunea;
66. Șoimii;
67. Almanahul „Dimineața";
68. Adela;
69. Farmece;
70. Bisericuța din răzoare;
71. Culina;
72. Legea administrativă 1927;
73. Pe coastele Italiei;
74. Codul Comercial;
75. I.C. Brătianu;
76. Kim, 2 volume;
77. Grădina săteanului;
78. Galeria dictatorilor;
79. Doi ani de guvernare;
80. Spania;
81. Apărarea orașelor;
82. Autobiografie;
83.Munca:
84. Rudolf;
85. Dumnezeu în natură;
86. Bucureștii de la 1869;
87. Buletinul de comerț și industrie;

88. Cei șapte stâlpi ai înțelepciunii;
89. Biblia.

Toată averea defunctului avea să fie împărțită între nepoți, cea mobilă fiind luată la Mârșa și București unde aceștia își aveau reședințele. La instalarea regimului „democratic" comunist, sătenii „eliberați" din Mârșa aveau să devasteze locuințele Lazarovici, bună parte din documentele familiale și cărți ajungând pradă flăcărilor. Răutate și prostie omenească repetate la nesfârșit. Urmașii acelorași săteni, la o nouă instaurare de regim democratic și o nouă „eliberare", în 1990, procedau la aceeași operațiuni și distrugeri. Avea să piară atunci, ras din temelii, un monument istoric de mare valoare precum casa sculptorului Oscar Han. Autorități ? Responsabilități ? Educație ? Rușine ? Dreptate ? Poate la alții !

(Documentarea acestui articol a fost posibilă datorită informațiilor primite de la locuitori din Mârșa, de la familia Negoiță, urmașă Lazarovici, precum și pe baza inscripțiilor păstrate la biserica satului și în vechiul cimitir, adevărată bibliotecă istorico-genealogică. Mai este oare nevoie să spun că acest cimitir a fost dezafectat și ras cu buldozerul cu puțină vreme în urmă, fără a se obosi nimeni a-l „citi" ?)

Vilia Banța

Vilia Banța, născută în comuna Tătărani, județul Dâmbovița, membră a USR, scrie demult, dar fără încrâncenare sau dorință de glorie imediată, așteptând verdictul timpului, cel care decantează valoarea de impostură, văzând în poezie un alt mod de existență, cea de martor al unei realități provocatoare, dar nu un martor pasiv. Rigoarea construcției și concizia expresiei se datorează în parte și formației sale de profesoară de matematică, o profesoară romantică, totuși, discretă și delicată, care demonstrează că între matematică și poezie există o legătură subtilă, căci nu știm ce a fost mai întâi, cifra sau cuvântul. Ceea ce a scris până acum, mult sau puțin, cu accente de lirism ardent sau de melancolie, o reprezintă și constituie un indiciu că se află pe drumul cel bun și lung al poeziei: *Timpul mareelor* (1994), *Orfeu printre himere* (1994), *Alchimia sferelor* (1998), *Geometrie glisantă* (2001), *Călătoria* (2002), *Dresorul de umbre* (2009), *Urcând colina fierbinte* (2013). Versurile de mai jos sunt din cea mai recentă carte a sa, *Urcând colina fierbinte*, apărută la Editura Arefeana din București.

Victoria MILESCU

PLIMBAREA DE SEARĂ

Mai încet, mi-a spus, mergi mai încet,
nu-i nici o grabă-n ritualul acesta
de sâmbătă seara,
pașii tăi se pierd în nimicul
atâtor nimicuri din orașul blazat,
nu-i e foame nimănui
de-un poem cu arome vetuste,
niciun semn dinspre zidul
bisericii în plin șantier.
Ai grijă, mi-a spus, sub noi
se pot rostogoli pietrele
în noua parcare
și-ți vor prinde picioarele
până la glezne-n beton;
abia acum îți auzi propria voce,
aici, sub piatra adusă din cer
să-i acopere trupul crăpat
pământului ars.
O linie albă semnalează târziu
că aici s-au despărțit semințele
de coji, iar mai departe
rătăcesc întrebările
fără răspuns.

FURTUNA

Seară. Furtună de frunze, de praf.
Și nimeni sub clopotul tăcerii.
Câte suflete și-or duce acum arginții
în palmă, peste-abis ?
Sufletul meu se-agață de vânt.
Bântuie pe spatele lunii. Miroase
a lemn retezat și-a iarbă cosită.
Totul se-nvolbură-n țipăt,
alunecă de la o pustietate la alta.
Și mestec între dinți durerea fără nume.
Mestec pelin. Strivesc amarul
departe, pe-o stâncă
unde zeii judecau muritorii cândva
sau vegheau ațipind în lentoare.
Și nu-i durerea mea, e-apăsătoarea
durere a lumii, e cenușiul junglei
în care mă pierd
și vreau să-nțeleg.
Cineva trage dreptatea pe roată.
Îngerul meu mă leagă la ochi
și străbatem de mână furtuna.
Sufletul meu se-nvolbură-n vânt.

INSTANTANEU BIZAR

Orașul e-o plagă: se-aprinde,
se-nchide în sine, se stinge
și, de la capăt, iar,
încet, ireversibil și simplu.
Orașul se scrie.
Ziua și noaptea se scrie:
pe pietre, pe ziduri,
pe arbori-monument al naturii,
pe ridurile celor ce-i macină timpul
cu grijile lor.
Orașul e visul femeii făr-adăpost,
cu bocceaua sub cap pe o bancă;
și câinele șchiop cu care-și împarte
ca pâinea cerșită.
Orașul e cântecul mierlei
în dimineața proaspătă,
e râsul copilului
și frunzele-necând melancolia toamnei
în lacul străveziu.
Orașul ești tu, instantaneu bizar
la trecerea străzii,
pe zebra fierbinte,
tu, fiică a nopții,
zeificând orașu-ntr-un poem.

ORAȘUL

De la o vreme tristețea devine un viciu
care trebuie-acoperit cu ceva,
poate un soi de leac
să ascundă riduri
unde-nțelepciunea n-a găsit popas.
De la o vreme mă-ntorc la ce-am fost:
un fir de iarbă alungit cu umbra
în coborârea soarelui, treptată;
un fir de iarbă năpădit de multe,
prea multele vecinătăți,
cu-atât mai singur în existența lui arbitrară.
De la o vreme se fac țăndări albastre și reci
întâmplările din orașul de ploi,
de candori și de umbre bătrâne,
până când un poem se va-ndrăgosti
de nebunia lui
și-l va zidi în turnul
cel mai înalt
din dimineața de luni.

INSTANTANEU CU ÎNGER PE ASFALT

Orașu-nțesat de zgomote surde
apleacă peste zăpezi mânii retezate.
Turnul primăriei face semn
că vorbește îngerul: gata !
Mă grăbesc, trec de jumătatea
poemului, cuvintele rup din sângele meu
și-nverzesc mai departe,
mă grăbesc, las ecoul să-mi numere pașii,
mă grăbesc
înaintea ecoului,
înaintea respirației mele…
Între timp îngerul a murit
într-o convulsie bizară
și-o aripă neagră
arde mocnit pe asfalt.

RĂGAZ DE RESPIRAȚIE

Spuneți tot ce vă trece prin minte…
Până și umbra-nflorește din când în când,
de plictiseală sau dintr-o eroare cumva
și se-nchină la o zeitate mai bună.
Da, spuneți, spuneți ceva, măcar un cuvânt,
înainte de-a se risipi toate silabele
odată cu praful din sertare.
Cine știe ce-mi seamănă ziua de azi
și ce se-nfiripă în vinul de mâine ?
Tristețea zilei cu număr impar,
tristețea clovnului rămas în arenă…
Luați un răgaz de respirație,
unu-doi, unu-doi, ar trebui să simțiți
o ușoară amețeală,
n-ați mai băut de mult dimineață
pe inima goală.
Câteodată tristețea se-nchide în frig
să-nvețe să moară.

ARBORI RETEZAȚI

De parcă securea mi se-nfipsese în piept,
simțeam durerea până la os,
cu toți nervii întinși, rotunjiți pe inele,
pe coaja scrijelită și mă-ntrebam de ce…
Rostogoliți la-ntâmplare,
îngenuncheați în lut,
sub zboruri retezate și plânse…
Și deodată a prins să cânte țărâna,
iar cerul s-a mutat la picioare:
privește-i, Doamne, cum se întorc la noi,
cum cresc întineriți de sus în jos,
și visele ni le deschid…
să respirăm cu ei încă o dată
înaltul și iertarea.

VARĂ FĂRĂ SFÂRȘIT

Singurătatea din plopi
ghilotinează umbra amiezii.
Se-nșurubează-n volute fierbinți
aerul pe-afară.
(ca-ntr-un dans
pe margini de abis).
Și trece iar mașina salvării –
explozie-ntârziată
pe linia de foc…
Număr zilele verii
fără sfârșit:
fiecare poartă un nume în
geometria ad-hoc
a pașilor pe-asfaltul topit.
Și fiecare duce cu sine
un poem nenăscut.
Întorc eșarfa orei peste umăr
și aștept…
pe dinlăuntrul meu sângele-mi
strigă să arunc odată mănușa:
nu vezi, mai e timp ! Cui ?
îl întreb, eu nu urăsc pe nimeni,
mi-e teamă doar să-mi las
descoperită inima-n palmă.

Debut

Maria Cristina ANTONESCU

VIS DE VARĂ

Hai să ne așezăm sub soare !
Să ne pârlească pielea-n carmin aprins,
Să lăsăm vântul să ne muște de picioare
Extaz de vară, de pe sub pleoape am surprins
pielea-n carmin aprins.

Visez mereu, vise albastre, azurii
O să mă ard pe spuma albă, de mare,
Încalec pe soare, încalec pe aștri,
Visez vise albastre făcându-și cărare
pe spuma albă de mare.

CRUD

Cu ochii iarăși cruzi și-amari,
Cu sufletul privat de neputință,
Privea adânc deșertul limitat
De o putere adâncă și nestăpânită.

El e desăvârșirea-ntr-un cuvânt.
Mai proaspătă, mai verde, privirea lui
M-apasă, mă supune,
Formam un joc, o viață, un destin.

Cu forța-i zdrobitoare dintre pleoape
Îmi izgonește calmul la margine de lume,
Aruncă pe pământ cu sentimente de cărbune
Și poruncește uragane grele de trăiri.

Ion C. Ștefan

ION C. ȘTEFAN: Absolvent al Facultății de Filologie, București, promoția 1966, fost profesor la Colegiul Național „Matei Basarab", poet, prozator și critic literar, membru al USR din anul 2005, autor a 31 de volume de versuri, povestiri, romane, eseuri și critică literară, dintre care cărți de versuri: *Despărțirea de cuvinte*, *Atât de densă clipa*, *Scrisoare mamei*, *Vara patriei*, *Cântece pentru iubita ideală*, *Iluzie cu nuferi*, *Ceremonii solare*, *Pe treptele timpului*, *Tărâmurile sufletului*, publicate la editurile Cartea Românească, Albatros, Litera, Semne, Artemis, Destine și altele – cu referiri critice de Laurențiu Ulici, Horia Gârbea, prof. univ. Gheorghe Bulgăr, acad. Gheorghe Păun și acad. Vasile Tonoiu, Aureliu Goci, George Gibescu, Florentin Popescu, George Șovu, Geo Călugăru și alții.

ÎMPĂRȚIREA CEA DREAPTĂ

Ce-ai dăruit de ți se cade totul ?
Ți-i curcubeul răzimat în infinit ?
Ești tu culoarea cea mai limpede sub soare ?
Izvorul ești – cu glasu-i de argint ?
Ai modelat cu palmele statui ?
Ai înălțat castelele din vis ?
Când viața nouă-n suflet ți-a înflorit
Tu porțile cetății i-ai deschis ?
Ți-ai așternut în luncă părul moale
Să crească lan de stele aurii ?
Ți-i rodul prea bogat de-atâta soare
Iar sânii ți-s ca strugurii din vii ?
Duc urmele ce pașii tăi îi poartă
Spre alte zări, spre alte răsărituri ?
Ai adunat în mintea ta vreodată
Plus și cu minus, două infinituri ?
Ce-ai dăruit de totul ți se cade,
De crezi așa – și-asemenea te porți ?
Să vină cu balanța împărțitorul
Să cântărească aceste două sorți !
Să limpezească răul dintre bine –
Și fiecăruia – atât cât se cuvine !

DRAGOSTE NEPOTRIVITĂ

De-un licurici albastru
Garoafa-mi din fereastră
S-a îndrăgosti în taină;
În nopțile cu jale,
Nu poate licuriciul
Să urce-ntre petale –
Și nici ca să coboare
Garoafa cea din glastră…

Așa trecând ei zile
Și nopți de așteptare,
Spre rădăcini și-apleacă
Ea fruntea – și jelește;
În timp ce el se stinge,
Ea încet se ofilește –
Și nu le știe nimeni
Arzânda lor chemare…

GÂND NESPUS

Nu-l mai pot spune pe nume:
Mă doare un gând anume
Și-n ceasul de taină, cu mine
De vorbă când stau, el revine,
Lumină strecoară-ntre rânduri
Și-mi tulbură pacea din gânduri,
Ca viermele roade-n tulpină
Și nu-l pot aduce-n lumină,
Nu-l mai știu chema pe nume:
Mă doare un cântec anume
Și-am să pier precum Iisus
Răstignit în gând nespus…

DIMINEAȚA ÎN PĂDURE

Dimineața sărută fruntea pădurii,
Soarele scapără-n muchea securii,
Pașii de cerbi și de căprioare
S-au strămutat cu ghioceii spre izvoare –
Cât de aprins îți lucesc în priviri
Bobocii de crini și de trandafiri !
Tu, zână a primăverilor bogate,

Dă-mi să aleg doar una dintre toate:
Cea mai frumoasă-n care te-ai ivit
Și-n viața mea, din rouă-ai înflorit !

ALEGERE

Prea multe lucruri nu sunt posibile
Ca să poți alege în voie,
Între marginile dorințelor –
Distanțe de ani-lumină !
Pendulăm de la unul la altul
Forfecându-ne, egal –
Între pași – timpul.

CURSA VIEȚII

În această cursă cavalerească,
A vieții,
Am pornit mai târziu –
Ca să ajung mai departe,
Fiindcă, între timp,
Am observat cum aleargă cei mai buni
Pentru a afla cum să-i întrec !

LUMINĂ REÎNTINERITĂ

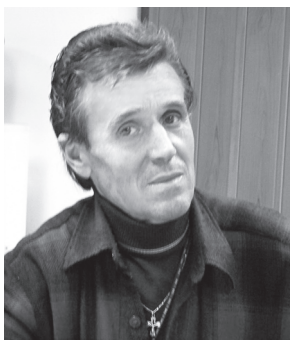
Se-aprinde dorul dogorind a soare
Dantele dintre astre destrămând –
Aceleași, de prisos, căderi stelare,
În strălucirea tainicului gând.

De după falduri de perdele aurii,
În magica ta noapte de răscruce,
Peste copaci cu foșnetele vii
Când pasărea sub aripa-i te duce.

Cu brâu de flori se-mbracă iar grădina
Și câmpu-aprins te-nalță spre lalele,
Iar peste creste picură lumina
Reîntinerită-a cântecelor mele…

LÂNGĂ IZVOR

În vadul alb al nopții, sub stele curgătoare,
Zăresc o ciută tremurând în singurătate,
Sub rouă și lacrimi de lună și cetini de brad –
Așteptându-și iubitul, pe sub bolți de umbre –
Triumfător să sosească, lângă izvorul știut,
Neasemuitul cerb cu o stea în frunte.
Și eu, nemișcat, stau mut de bucurie,
Iar apele curg printre zile și nopți,
Timpul desfrunzind în privirile mele
Himerice imagini de dragoste –
Așteptându-mi iubita pe sub bolți de umbre
Triumfător să sosească, lângă izvorul știut…

Dumitru Dumitrică

FOTOGRAME

LUMINA DE PE *TĂRÂMURILE SUFLETULUI*

A trecut mai bine de un sfert de veac de atunci. Era, mai precis, prin luna mai a anului 1979. Doamne, cum s-au dus anii aceștia, ca o fugară herghelie de cai sălbatici... Era întâia oară când participam la concursul *Viitor de aur țara noastră are*. Se purta așa ceva pe atunci și încercam să țin și eu pasul cu vremea.

Așadar, într-o sală de la etajul doi al liceului „Dimitrie Bolintineanu", avea loc amintita manifestare literară, în prezența elevilor și a cadrelor didactice, dar și a unui numeros public din localitate. Pe atunci, incomparabil cu vreamea și lumea în care trăim, poezia era foarte bine receptată de către un public larg. Poate să fi fost și efectul lipsei de libertate, când fotbalul și alte asemenea spectacole cu cenacluri literare atrăgeau, cum spuneam, un numeros public. Dar nu era nimic rău în aceasta, dimpotrivă. Nu aș mai vedea astăzi, într-o lume rezidită pe cu totul alte temelii, aceeași rumoare, chiar dacă este vorba de poezie, o afinitate atât de specială a sufletului și cugetului omenesc, când între cei care au totul și cei care nu au nimic există o prăpastie de netrecut. Acum, când unii își fac excursiile prin stațiuni exotice ca Dubai sau Hawai, numai de poezie nu mai au ei timp.

Dar, cum spuneam, în fața unui juriu avându-l în frunte pe îndrăgitul și mult regretatul poet Virgil Carianopol, pe V. Gorunescu, I. Potopin, dar și pe mai tânărul confrate de mai târziu, poetul Ion C. Ștefan precum și un soi de activiști culturali de la județ dar și de pe plan local, am citit cu mari emoții o poezie dedicată rîului copilăriei mele, Sabarul și o însemnare sub titlul *Drumul Soarelui*, fiind vorba aici despre străvechiul *drum de vest*, cum îl numeau bătrânii, drum care vine din negura vremurilor, dinspre Vlașca-Teleorman, legând mai apoi și Bolintinul de legendara cetate a lui Bucur.

A citit apoi și poetul I.C. Ștefan un reportaj având un subiect tot despre drumuri și călătorii pe întinderile țării, fiindcă la un moment dat a avut o remarcă amicală: „Iată cum se întâlnesc reporterii..." A mai citit și poezie. Ei bine, poezia sa, asemeni sufletului său, era solară, plină de izul tinereții, de speranță, bucuria vieții și fiorul iubirii. Ce a urmat din ziua aceea ? O prietenie sinceră, caldă, curată – o prietenie adevărată, o prietenie de o viață, iată, pot spune acum cu certitudine: *O, mores, o tempora !* Călătoria noastră de-a lungul timpului a fost una frumoasă, plină de lumină și speranțe în numele unui ideal comun. Nu-mi amintesc să fi existat măcar o clipă când prietenia noastră să fie umbrită de vreo fugară umbră.

Dar, timpul cel indiferent atât la fugarele bucurii cât și la tristețile omenești a lunecat pe valul lui deșart. De-a lungul acestui timp, bunul meu prieten de ... tinerețe avea să-mi acorde pe cărțile ce au urmat autografe care începeau cu: „prietenului meu de tinerețe..." Numai rostind acum această frază și valul emoțiilor îmi tulbură gândurile, și parcă iluzoriu, pasărea paradis a juneții plutește pe lângă privirea și inima mea. Dar așa cum se întâmplă în drumurile imprevizibile ale soartei omenești, bunul meu prieten avea să fie amarnic sfâșiat de pierderea unei ființe dragi, soția sa, Domnița. De atunci glasul său în poezie părea stins și, asemeni unei vietăți însetate ce ar da năvală către izvor, șovăia simțind în apropiere hiena la pândă... Dar avea să scrie, cu har și credință, ani de-a rândul, proză. Deși rănit de ghearele nemiloase ale însingurării și tristeții, nu și-a abandonat nicio clipă idealul, scriind numeroase cărți, în filele cărora au continuat să străbată ca un fir roșu speranța, bucuria vieții și fiorul iubirii. I.C. Ștefan a devenit, pe merit, un scriitor cunoscut, un scriitor deplin, validat de USR. Da, tânărul poet cu chip solar, cu o poezie solară, nu a dezarmat în fața vitregiei sorții.

Dar iată că de curând, ca o surpriză emoționantă, chiar tulburătoare în ce mă privește, bunul meu prieten mi-a oferit un frumos volum de poezii cu titlul *Tărâmurile sufletului*. Ce am regăsit în filele acestui volum ? Iarăși invazia solară, speranța, bucuria vieții și fiorul iubirii care au umplut miraculos preaplinul tărâmurilor sufletești ale poetului, ca o certitudine că sufletul rămâne același cu care venim sub firul luminii. Da, bun prieten, iubirea, speranța, bucuria vieții nu s-au stins din labirintul sufletului, dăinuind în tainițele sale de nepătruns. Iubirea, simțământul care rămâne mai puternic decât abisul morții, simțământ pe care Dumnezeu l-a dăruit oamenilor spre a-și uni inimile pentru a nu fi însinguraţi prin singura trecere ce ne este dată pe acest pământ, a triumfat. Ave, bun prieten ! Ancorează-te de firul luminii așa cum mă îndemnai cu ceva vreme în urmă când aflându-mă într-o grea cumpănă, mi-ai spus: „Privește înainte și ai încredere în viață !" Am simțit în acele clipe cu adevărat umărul unui prieten alături. Azi, la rândul meu, voi spune: „Privește din nou, bun prieten, cerul cel albastru, speranța eternă a întregii omeniri ! Privește cerul – cerul care începe doar de la o palmă distanță de frunțile noastre !... Bine ai revenit în templul fascinant al reginei poeziei, muza ei îți va fi simțit absența !..."

La ospățul poeziei

Victoria Milescu

Doamna Florica Gh. Ceapoiu este o prezență activă printre cei care scriu realizând chiar o performanță prin publicarea între 2004-2012 a nouă cărți, spun performanță fiindcă acestora li se adaugă cronici literare publicate în diverse reviste, lansări, promovarea lor la radio și televiziune, nemaivorbind de faptul că autoarea a experimentat aici aproape toate speciile genului liric: sonet, rondel, pantum, triolet, distih, poem într-un vers, haiku etc. Poeta reprezintă un exemplu de sfidare a unor clișee, un exemplu ce ilustrează că fiecare om are ora lui astrală când „explodează", când își descoperă noi posibilități de redefinire, încercând un alt drum ce poate însemna o nouă treaptă spre înălțarea lui spirituală. Cred că Florica Gh. Ceapoiu a fost dintotdeauna poetă dar nu a avut curajul să se abandoneze cu totul unei îndeletniciri riscante în care se lucrează cu invizibilul, fiindcă ce altceva este cuvântul decât o unealtă invizibilă ce forjează în invizibilul sufletului. A optat să lucreze ca inginer electronist și a dobândit chiar un brevet de invenție, ceea ce nu e puțin lucru în lumea poeților. S-a spus că a debutat târziu, dar poate că atunci trebuia să debuteze. La urma urmei, ce înseamnă vârsta pentru un poet, când poetul este un copil etern aflat în grija unui înger înțelept. Scrie mult fiindcă în sufletul ei s-au adunat de-a lungul anilor idei și sentimente care, eliberate brusc de o baghetă magică, se rostogolesc impetuos într-un șuvoi de neoprit.

Pentru Florica Gh. Ceapoiu, anul 2012 a fost unul bun, reușind să publice două cărți: *Reverberații pe treptele cuvântului* (Editura Arefeana, București) și *La ospățul zorilor* (Editura RAWEXCOMS, București). Prima, o culegere de poezii și comentarii critice, este un tip de carte cu un aer ușor testamentar, pe care l-am mai întâlnit și în cazul câtorva poeți de azi, grijulii cu imaginea lor în posteritate, în ideea de a ușura astfel munca viitorilor biografi ai operei lor. *Reverberațiile...* arată evoluția poeziei Floricăi Ceapoiu și conturează portretul unei poete ambițioase și harnice. Sunt inserate comentarii pro și contra, cea mai mare parte dintre ele fiind însă elogioase, semnate de poeți și critici cunoscuți, unii dintre aceștia fiind acum istorie: Ion Rotaru, Constanța Buzea, Marcel Crihană, Gheorghe Marin, Mihail I. Vlad. Textele reproduse în întregime vorbesc despre tematica în general variată dar și despre dexteritatea autoarei în performarea poeziei cu formă fixă. Prezența sa în *Antologia sonetului românesc* alcătuită de maestrul Radu Cârneci rămâne un gir pentru „talentul cultivat prin lecturi și stăruință asupra cuvintelor", evidențiindu-se de ceilalți colegi de antologie cu un sonet despre sonet. În *O istorie a literaturii române de la origini până în prezent* (2006), regretatul profesor Ion Rotaru salută revenirea la sonet, la formele fixe, practicate de Florica Gh.

Ceapoiu, iar criticul Aureliu Goci este de părere că poeta „asumă formelor fixe o substanță religioasă, lucru mai puțin obișnuit", relevând „maturitatea și seninătatea actului de creație".

Cartea de poezie, *La ospățul zorilor*, este un ospăț de poezie deconcertantă, detașându-se oarecum de cărțile anterioare. Aici, autoarea se eliberează de chingile prozodiei clasice practicând versul liber, în exprimări curajoase, stenice dar și cu unele riscuri în plan stilistic. Există poezii solare, cu exaltări în fața frumuseții naturii, când florile, râurile sau puritatea crestelor munților sunt în acord cu puritatea sentimentelor; există poezii de dragoste ce experimentează stări de maximă sinceritate și expansivitate discursivă, dar există și poezii de revoltă, acestea din urmă fiind o noutate în peisajul sensibil și delicat cu care eram obișnuiți. Dacă în primele cărți aveam poezii-melodii, tropi șlefuiți și armonioși, aici vom întâlni stări sincopate, frângeri de ritm și de atmosferă, un biografism ardent, cu lovituri ale sorții și ale apropiaților, care mai mult îndârjesc decât demobilizează, autoarea rămânând încrezătoare în menirea ei specială: „Am să mai încerc odată/ chiar dacă voi/ mă veți pune la zid.// Săgeata cuvântului vostru/ nu-mi va străpunge// încărcătura de vise/ și nici nu-mi va zdruncina/credința în Dumnezeu.// Când vă veți rușina/ de propria voastră răstălmăcire,/ eu voi fi ajuns/ un nufăr printre îngerii// care vă vor binecuvânta" (*Un nufăr printre îngeri).*

Precum Orfeu, poeta crede în iubirea aflată sub ocrotirea divină fără a cădea însă în religiozitate, iubirea fiind suport de renaștere, de revigorare: „Voi nici nu veți crede,/ dacă v-aș destăinui,/ că odinioară/ am renăscut prin vis,/ am redevenit prin semne,/ am înflorit prin iubire". Nici Florica Gh. Ceapoiu nu se poate sustrage motivului zborului, al păsării, și citez doar câteva titluri: *Pasărea rănită*, *Ultimele aripi*, *Pasărea din stele*, *Pasărea uitării*, *Cântec de pasăre*, etc., și cred că nu există poet, cel puțin în literatura română, care să nu se fi asimilat zborului unei păsări, oricare ar fi ea. Poate dintr-o tainică nostalgie a originii primare, poate pentru că poeții ar putea fi păsări deghizate în oameni încercând să zboare pe aripile poeziei.

Un element nou în lirica de acum a poetei este o anume desprindere de eul auctorial și îndreptarea atenției spre realitatea socială contemporană, tonul devenind uneori tranșant, chiar vindicativ: „Ah, biet muritor,/ ce au cu tine deștepții orașului/ de-ți rănesc inima și sufletul,/ zicându-ți scurt:/ - Nu ești nimic pe pământ !// Cum ar fi pământul/ dacă n-ai înflori,/ n-ai rodi și nu te-ai ofili ?" O anume poziționare ritoasă cheamă și elementele de exprimare pe măsură, astfel încât multe poezii abundă în întrebări retorice și răspunsuri drastice la neliniștile personale dar și la cele ale veacului. Vom întâlni și unele neadecvări ca în poeziile: *Trăznind beznele*, *Cifrul disperării*, *Predominare de căldură*, unde potrivirea cuvintelor nu e chiar poeticească, dar, cum se spune, dacă nu ar fi întuneric, nu am vedea strălucirea stelelor. În pofida unor puseuri de revoltă a căror predominanță se va accentua poate în viitoarele cărți, Florica Gh. Ceapoiu este un om fericit fiindcă și-a găsit în poezie refugiu, panaceu și cel mai statornic prieten. Rămân lăudabile aspirația sa spre autodepășire, respectul pentru poezie și poet. Căci spune: „Am fi săraci pe lume de n-am avea poeți". Da, am fi săraci, am fi mai triști și poate cu mai puține iluzii.

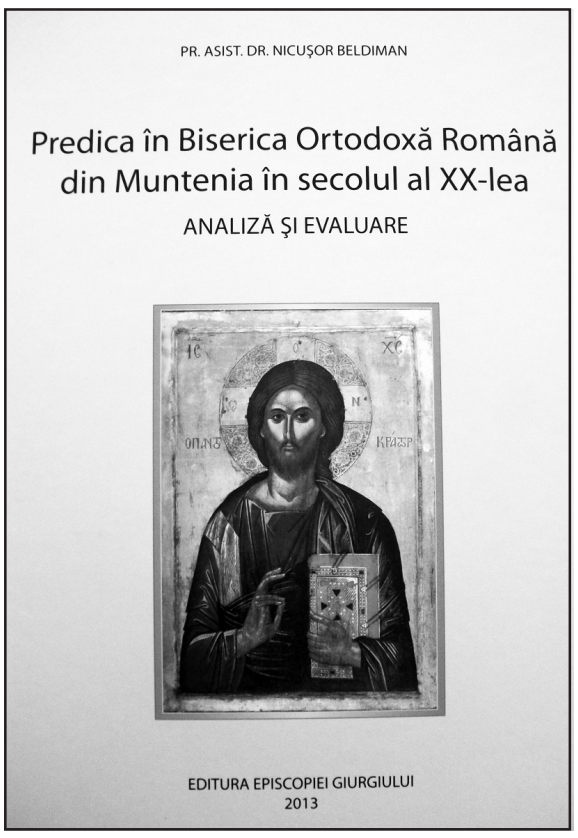
CHEILE DUHULUI

Vasile GRIGORE

Predica în Biserica Ortodoxă Română din Muntenia în secolul al XX-lea. Analiză și evaluare de pr. asist. dr. Nicușoe Beldiman (Editura Episcopiei Giurgiului, 2013), tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Parinte Ambrozie, reprezintă lucrarea de doctorat a autorului, avându-l ca îndrumător științific pe pr. prof. dr. Vasile Gordon de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul" a Universității București.

Lucrarea reușește să realizeze o actualizare integrală, științifică și obiectivă a istoriografiei omiletice din toate cele trei provincii românești, domeniu în care se publicaseră puține lucrări, mai vechi ori mai recente și la fel de meritorii. Contribuția pr. asist. dr. Beldiman include, pe lângă o retrospectivă privind predica românească până în secolul al XX-lea (Capitolul I), alte trei capitole referitoare la reprezentanții de seamă ai acesteia, după cum urmează: în perioadele 1900-1945, 1945-1989 și cea de după anul 1989, cu numele marilor propovăduitori și descrieri ale operelor acestora, dar și cu analize de text și evaluări detaliate. Propunându-și să înfățișeze literatura omiletică în secolul trecut, compartimentând-o în trei etape bine delimitate și marcate de evenimente istorice radicale, s-a putut proba faptul că predica, în primul rând, indiferent de vitregiile vremurilor, revelează inspirația și harul, dăruirea și sensibilitatea oricărui preot care slujește în amvon și își îndeplinește rostul său de misionar, ca și sfinții apostolici odinioară, și de vrednic interpret al *Cărții Cărților*.

Începând cu evocarea Ocrotitorului României, Sf. Apostol Andrei, despre care se spune că a predicat pe meleagurile noastre Sf. Evanghelie chiar la începuturile creștinismului, continuând cu nume precum Grigore Țamblac, „cărturar de anvergură europeană", cu Sf. Voievod Neagoe, urmaș al Basarabilor, diaconul Coresi, „ctitor de limbă și cultură românească", Mitropolitul Varlaam al Moldovei cu a sa *Cazanie*, Sf. Ierarh Martir Antim Ivireanul cu originalele sale *Didahii* sau iluminiștii ardeleni, este surprinsă imaginea evoluției cronologice a artei omiletice în Moldova, Transilvania și Muntenia până în secolul al XX-lea, preocupare ce viza apărarea credinței străbune,

dezvoltarea limbii și a culturii, menținerea conștiinței naționale a tuturor românilor.

Pe acest piedestal sunt așezați predicatorii străluciți, teologii de mare erudiție și personalitățile de înaltă conștiință sub aspect misionar și patriotic ai agitatului secol XX din Muntenia: străluciți patriarhi (Miron Cristea, Nicodim Munteanu, Justinian Marina, Iustin Moisescu, Teoctist Arăpașu, Preafericitul Părinte Dr. Daniel), arhimandriți (Veniamin Micle de la mănăstirea Bistrița olteană, autor de studii catehetice și omiletice erudite, Sofian Boghiu – duhovnic blând și mărturisitor neobosit la mănăstirea Antim din București), preoți profesori dr. (Nicolae Petrescu, Nicolae D. Necula, Constantin Galeriu, Vasile Gordon), etc.

Fiecare din cele 31 de medalioane bio-bibliografice comentate și analiza minuțioasă a operei omiletice a autorilor prezentați ilustrează vocația, originalitatea prezentării temelor alese, talentul oratoric și stilistica personală a cuvântărilor acestor misionari care vizau dorința „de a răspândi credința și de a face ca învățătura Mântuitorului să fie ascultată și înfăptuită de cât mai mulți" creștini.

Dacă în capitolul al V-lea sunt amintite genurile și temele prioritare în predicile secolului al XX-lea în Muntenia, respectiv cele morale, dogmatice, misionare, liturgice, biblice și istorice, următorul face observații pertinente despre limbajul și stilul celor 12 predici propuse ca modele, aplicații referitoare la cele patru genuri omiletice: predica tematică, omilia exegetică, pareneza, panegiricul.

Anexa prezintă într-o manieră modernă o statistică a genurilor și a temelor specifice frecvente.

Remarcabilă este bibliografia ce însumează 374 de titluri, dovedind efortul cercetării în scopul elaborării din punct de vedere al documentării și valorificării textelor.

În ansamblu, volumul acesta impresionează prin amploare, prin „bogăția și varietatea formelor de prezentare, dar și prin amprenta personalității fiecărui propovăduitor" din epoca și provincia amintită, incluzând predica preoților noștri „în patrimoniul nostru cultural, ca o expresie de împlinire a neamului românesc". Această valoroasă lucrare a unui autor originar din Bolintin duce mai departe efortul altor fii ai localității pe care au înscris-o la loc de cinste printre locurile de referință ale unei istorii și tradiții de necontestat.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL, Ediția a VI-a

Victoria MILESCU

Fiecare ediție este altfel, deși în aceiași parametri ai ospitalității, ai respectului pentru valoare, ai prieteniei. Fiecare ediție are loc în plină iarnă, astfel încât frigul și zăpada pot fi adevărate teste, probe și încercări care se ivesc în calea invitaților la Festivalul internațional de poezie și epigramă *Romeo și Julieta la Mizil*. Acest mic oraș, Mizil, are o inimă mare și caldă, altfel cum să ne explicăm că sosesc aici, la sfârșitul lui ianuarie, de la distanțe considerabile, uneori de dincolo de granițe, academicieni, profesori universitari, poeți și scriitori din diverse generații, politicieni, „personalități uriașe", după cum aprecia dna deputat Ecaterina Andronescu, prezentă la cea de a VI-a ediție a festivalului. Și tot dânsa remarca faptul că dacă această extraordinară manifestare ar avea loc sub egida unui for cultural important, ar avea un impact cu totul special. Da, aici are loc o fericită joncțiune între generații, datorată unor oameni cu suflet mare, și i-aș numi în primul rând pe dl Laurențiu Bădicioiu, profesor la Liceul „Grigore Tocilescu", gazda evenimentului, și pe directorul instituției, dl Victor Minea. Dânșii, alături de alte cadre didactice, au știut să-i mobilizeze, să-i instruiască pe elevii acestui liceu, și ce copiii frumoși are liceul, să-și primească oaspeții ca pe niște vedete de cinema, printre blițuri, flori și mape cu informații, au reușit să convingă sponsori, astfel ca cei care au câștigat laurii concursului de poezie și de epigramă să primească trofee strălucitoare, medalii, bani, și toată lumea să se simtă minunat.

Ediția din acest an, mi s-a părut cea mai încărcată de emoție, și nu puține au fost momentele când respirația parcă mi s-a oprit. Pentru că aerul avea o densitate maximă de spiritualitate, de frumusețe, aerul vibra de o înaltă elevație culturală. Aici, de fiecare dată, după ce invitații permanenți s-au cunoscut cu nouveniții, la o cafea fierbinte, în cancelarie, festivitatea începe într-o sală primitoare cu intonarea imnului de stat. Puține sunt evenimentele la care am avut ocazia să ascult în întregime imnul țării, într-o atmosferă solemnă, cu întreaga asistență în picioare. După prezentările de rigoare ale gazdelor, cei din sală au fost captivați și aproape copleșiți de discursurile a doi mari români de dincolo de hotarele țării, poeți și patrioți, ce slujind limbii române cu arta lor slujesc poporul român de pretutindeni, acad. Nicolae Dabija de la Cișinău, simțindu-se la Mizil „nu ca acasă, ci acasă", și acad. Vasile Tărâțeanu de la Cernăuți. Aceștia au vorbit despre poezie, dar și despre eforturile românilor de dincolo de Prut de a-și păstra limba, credința, identitatea. Despre identitatea și demnitatea națională, despre condiția intelectualului de azi a vorbit și „patriarhul" festivalului, binecunoscutul scriitor Corneliu Leu, în stilul său propriu, cu pasiune, curaj și energie, încheind într-o notă de destindere, tot caracteristică, spunând că a ajuns la optzeci de ani fiindcă a îndrăgit vinul sec de Tohani. Cât de emoționant a fost în patetismul său perfect justificat dl prof. univ. dr. Al. Popescu Zorica omagiind curajul dlui acad. Solomon Marcus atunci când i-a luat apărarea matematicianului Traian Lalescu, fost ministru de Finanțe, când numele lui era interzis, arătând că acele „curbe de sacrificiu" au fost o măsură justă la situația de atunci a României etc. Cât de emoționantă îmbrățișarea frățesc-solidară a celor doi mari cărturari octogenari. Dacă la ediția precedentă dl Solomon Marcus ne-a vorbit despre relația subtilă dintre poezie și matematică, acum ne-a amuzat cu o prelegere despre umorul involuntar, din belșug în perioada actuală, citând exemple savuroase extrase din mass-media, dar și „perle" ale unor politicieni de azi. Marele absent la umor de maximă calitate a fost dl prof.univ.dr. Ștefan Cazimir, căruia i-am simțit lipsa, marele maestru în special al umorului lui Caragiale, cel care și-a legat și el numele de Mizil.

Umor involuntar a existat și în unele texte trimise la concurs, și mă refer la secțiunea Poezie, unde, ca membră a juriului, am citit creațiile a 439 de concurenți, fiind vorba de poezii cu rimă sau fără, cu o tematică diversă: iubire, moarte, Dumnezeu, Apocalipsă, poezii dedicate țării, Mizilului, personajelor Romeo și Julieta etc. Dacă la secțiunea Epigramă, prezența Mizilului e o condiție, la Poezie, contează doar valoarea în sine a textelor, indiferent de temă, dar fiind depunctate dacă sunt scrise fără diacritice, cu greșeli de gramatică, de literă etc. Juriul nu știe cui aparțin, are la dispoziție doar texte numerotate de organizatori, identitatea autorilor rămânând necunoscută până la sfârșitul competiției. Am descoperit autori care își plimbă aceleași texte de la un concurs la altul, texte care au fost validate, și cu care vor să meargă la sigur pentru a primi un premiu. Asemenea lucruri se pot depista ușor cu ajutorul internetului. Aproape mi se strângea inima când întâlneam o poezie bună, dar pe care o găseam apoi publicată în reviste printate ori on-line, aflând astfel și numele autorului. În acest caz, jurizarea nu mai este nici secretă, nici obiectivă, iar concurentul este eliminat pentru nerespectarea regulamentului ce prevede înscrierea cu 4 poezii nepublicate până la finele concursului. A concura cu poezii care au fost publicate ori au fost premiate la alte concursuri e o dovadă de lipsă de considerație față de organizatori și lipsă de *fair play* față de ceilalți concurenți care au înțeles să respecte regula jocului. Din păcate, chiar poeți buni, tineri, care nu au ținut cont de acest deziderat, au fost eliminați fiindcă la Mizil concursurile „nu se aranjează". Iar eu sunt adepta principiului că fiecare trebuie să-și facă treaba onest, acolo unde este, pentru ca întregul să funcționeze corect și armonios. Despre *corect.books*, l-am auzit vorbind din nou pe proaspătul parlamentar, dl Sorin Roșca Stănescu, dobândind un trofeu, „Romeo la Mizil", pentru roșul vestimentar cu care s-a remarcat la ediția anterioară, propunând o altă variantă a lui Romeo. De la Botoșani, venind cu un tren care a stat 3 ore în câmp, dna Lucia Olaru Nenati, în linia statornicelor sale preocupări eminesciene, ne-a captivat cu informații și cărți poștale originale având semnătura lui Matei, fratele lui Mihai Eminescu, care a locuit un timp la Mizil. Dar, cu câte personalități a plouat și a nins, la această ediție! Simpla lor enumerare ar putea trezi invidia multor festivaluri, cu o mai lungă și mai împovărătoare tradiție. Doar câteva nume: acad. Solomon Marcus, acad. Nicolae Dabija, acad. Vasile Tărâțeanu, scriitorul Corneliu Leu, prof. univ. dr. Nicolae Rotaru, prof. univ. dr. Alexandru Șonea, prof. univ. dr. Radu Gologan, prof. univ. dr. ing. Corneliu Berbente, conf. univ. dr. George Stanca, dr. Corneliu Zeană, Dan Mircea Cipariu, Sorin Preda, George Corbu, prof. univ. dr. Elis Râpeanu, prof. Nicolae Boaru, Vasile Larco, Ioan Toderașcu etc. Și ce privilegiați sunt elevii acestui liceu când își vor aminti, peste ani, că aici i-au văzut, i-au ascultat pe ... Premianții la Poezie: Marele Premiu „George Ranetti": Marius Grama, Galați; Premiul „Grigore Tocilescu": Raluca Dumitran, Câmpina; Premiul „Agatha Grigorescu Bacovia": Cezar Ciobîcă, Botoșani. Premianții la Epigramă: Marele Premiu „George Ranetti": Ion Diviza, Chișinău; Premiul „Grigore Tocilescu": Grigore Chitul, Bistrița Năsăud; Premiul „Agatha Grigorescu Bacovia": Florin Abel, com. Grindu, Ialomița. Cei care au făcut parte din cele două jurii sunt: Corneliu Leu, Corneliu Berbente, George Corbu, Daniel Cristea Enache, Emil Proșcan, Victoria Milescu, George Stanca, Cristina Ionescu, Nicușor Constantinescu, Mihai Morar.

Ca în fiecare an, și de data aceasta, ne-a întâmpinat la intrare dl prof. Laurențiu Bădicioiu, îmbrăcat sobru, având pe chip un zâmbet blând. Dar puțini au știut atunci ce era în sufletul acestui om ascunzând cu discreție și stăpânire bărbătească o tragedie din propria-i familie. Când mi-a spus la telefon: „Doamnă, vă rog să-mi trimiteți mai repede notele să o mai prind în viață pe sora mea, la spital", am înghețat. Deși sora își trăia ultimele clipe, profesorul Laurențiu Bădicioiu și-a făcut datoria impecabil față de concurenți, invitați, față de tradiția acestui festival care merge mai departe.

Vă mulțumim, domnule Profesor !

BOOKFEST 2013

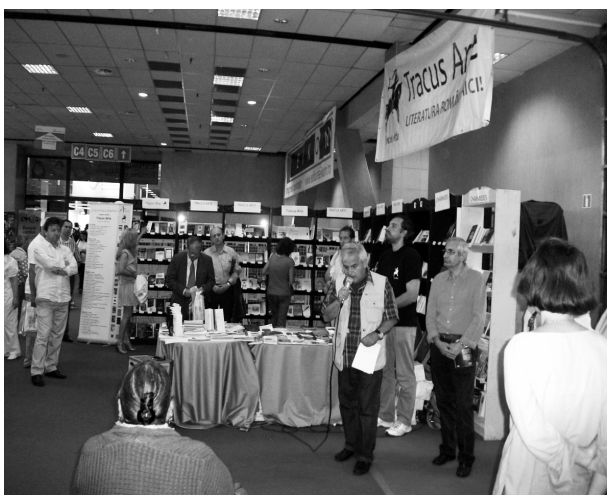

Salonul Internațional de Carte Bookfest, ajuns la cea de a opta ediție, s-a desfășurat în pavilioanele Romexpo între 29 mai și 2 iunie 2013. Invitat de onoare a fost literatura germană, sub deviza: *Trei țări, aceeași limbă – Germania, Austria, Elveția*.

Deși evenimentele incluse în agenda Bookfest 2013 ne-au atras atenția prin calitate și abundență, parcă a lipsit strălucirea din alți ani, publicul părând obosit, apatic, prelingându-se printre standurile editurilor, unele copleșitoare și neîmbietoare la o primă vedere, altele, cele mai multe, în obișnuita notă a griului cotidian.

Ne-a surprins, neplăcut, absența unor edituri și instituții de marcă precum Istros – Muzeul Brăilei sau Arhivele Naționale, ca și indiferența sub care se prezintă un „uriaș" al culturii românești precum Editura Academiei. Surprinzător și de neînțeles.

Încolo, atmosferă prăfuită, cu puține sclipiri. Noroc că, slavă Domnului, titlurile prezentate și evenimentele conexe te îmbiau să mai rămâi. Ar merita, cu prisosință, o mai bună promovare.

EVENIMENT EDITORIAL

Scriitorul Dumitru Dumitrică ne pregătește o mare bucurie: duminică, 7 iulie 2013, în vecinătatea feerică a grădinii sale, la Bolintinul din Deal, se vor prezenta prietenilor și invitaților două ultime apariții editoriale: un volum de proză și unul de versuri care, fără îndoială, vor avea receptarea cuvenită. Îi mulțumim „colecționarului de prieteni" care este Dumitru Dumitrică pentru această sărbătoare despre care vă vom relata în următorul număr al revistei noastre.

Î.P.S. Ioan: *Drapelul tricolor este icoana României*

Convorbirea duhovnicească și patriotică care urmează a fost realizată de prof. dr. Luminița Cornea cu Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Ioan Selejan al Episcopiei Covasnei și Harghitei, cunoscut tot mai mult sub titulatura de *Arhiepiscopul Munților*.

Luminița Cornea (L.C.): Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop, pot spune că o țară întreagă știe acum că la sfârșitul sfintei slujbe pe care ați oficiat-o la mânăstirea Valea Mare, județul Covasna, în ziua de 24 iunie 2013, când creștinii ortodocși au sărbătorit Sfânta Treime și Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, ați dăruit celor prezenți 350 de drapele tricolore, după ce au fost binecuvântate prin stropire cu apă sfințită. Care este ideea acestui gest realizat în ziua de Sfânta Treime ? Cum de v-ați gândit să oferiți drapelul național ?

Î.P.S. Ioan: Putem realiza o corelație între steagul nostru cu trei culori și Sfânta Treime, trei este Treimea – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, trei sunt marile provincii românești, Ardealul, Moldova și Țara Românească. Astfel, țara noastră a fost întemeiată în numele Sfintei Treimi și să fie binecuvântată de Sfânta Treime până la sfârșitul veacurilor. Am cumpărat doi kilometri de tricolor, iar maicile de la Episcopie au reușit să coasă un prim set, pe care l-au adus la Valea Mare, pentru a-l oferi credincioșilor. Mulți au rămas fără tricolor, pentru că au

fost atunci prezenți cam 2000 de credincioși. Le-am dăruit pentru că prea este batjocorită România astăzi. Și interesant că nu cei din afară ne batjocoresc, ci cei dinăuntru.

L.C.: Înaltpreasfințite Părinte, ce reprezintă astăzi pentru români drapelul național ?

Î.P.S. Ioan: Drapelul nostru, al creștinilor, în primul rând, este Sfânta Cruce, iar sub acest drapel Mântuitorul a suferit moartea pe Golgota. Tot așa și drapelul românesc. Mulți din înaintașii noștri, atâția eroi ai neamului românesc înveșmântați în drapelul țării au murit cu tricolorul în mână pe câmpurile de luptă, pentru credință și pentru țară. Ar trebui să nu uite generația de astăzi, pentru că drapelul românesc al oștirii române a fost dintotdeauna sfințit de preoții care au mers pe front, alături de ostași. Preoții l-au sfințit prin harul Duhului Sfânt, cu apă sfințită, iar ostașii români l-au sfințit și ei, a doua oară, cu sângele lor. Eu **am considerat drapelul românesc a fi icoana României**, așa cum avem icoanele sfinților.

L.C.: Toată țara, Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop, vă cunoaște ca fiind un bun patriot. De sărbătoarea Sfintei Treimii, la mânăstirea cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul" de la Valea Mare, după sfânta liturghie arhierească, ați împărțit credincioșilor steaguri tricolore.

Î.P.S. Ioan: În limbaj laic și cotidian, puteți spune că am împărțit tricolor, dar **eu împart icoana României**. Doresc ca în fiecare casă și familie de român să existe această icoană sfântă și sfințită, pentru că le-am și sfințit atunci, la mânăstirea de la Valea Mare. La hram au fost peste 2000 de oameni. Mi-a părut rău că n-am avut chiar 2000 de drapele la mine. N-am avut decât 350 de drapele, dar voi continua acțiunea aceasta la celelalte hramuri de mânăstiri și în parohii. I-am îndemnat pe credincioși să pună drapelul primit la loc de cinste, în casă, apoi să-l pună afară de 1 Decembrie, ziua când provinciile românești s-au unit, când cele trei părți ale tricolorului au devenit una. Apoi să-l arboreze la marile sărbători ori când este hramul bisericii din localitatea lor, spunându-le să-și îmbrace satul și orașul în tricolor și să se bucure cu toții în țara aceasta. Am spus și preoților că hramul bisericii satului este sărbătoarea satului și atunci să-i dăm o imagine vie. Tricolorul te înalță. Să se vadă că este în satul respectiv o sărbătoare creștinească, dar și românească. I-am îndemnat pe credincioși la fapte bune, bineplăcute lui Dumnezeu, de aceea i-am rugat să ducă fiecare tricolorul nostru în Rai, ca să facem o România și în Împărația lui Dumnezeu. Și toți românii, de la o margine la alta a Raiului, să se adune în jurul drapelului cel sfânt, crucea lui Hristos și a noastră, și al nostru tricolor.

L.C.: Când ați dăruit aceste icoane-steaguri tricolore la mânăstire, am văzut în ochii credincioșilor prezenți lacrimi. Era după Sfânta Liturghie, după ce ați terminat cuvântul de învățătură, când, fără să dea nimeni tonul, oamenii au început, spontan, să cânte Imnul României „Deșteaptă-te, române !". Moment deosebit de emoționant ! Corurile prezente, oamenii, toți cântau. Privită de sus, curtea mânăstirii părea o pădure de oameni cu steaguri tricolore desfășurate în bătaia vântului. O manifestare

extraordinară ! Ați afirmat, Înaltpreasfințite Părinte, că Tricolorul este o icoană a României, dar ce spuneți despre semnificația culorilor din drapelul nostru românesc ?

Î.P.S. Ioan: Știu că sunt multe explicații, multe semnificații ale acestor culori, făcute de-a lungul timpului. Atunci, la Valea Mare, după ce s-a terminat totul, o credincioasă în vârstă, de 83 de ani, a venit la mine, pentru că nu-i mai rămăsese și ei un steag. Mi-a spus că având 83 de ani nu știe dacă va mai putea veni la anul, la hram. M-a rugat să-i dau și ei un steag. I-am dat și dânsei un Tricolor – mai rămăsese unul în Altar. Apoi ea m-a rugat să-i spun ce înseamnă aceste trei culori. Și i-am dat o interpretare personală, însă atunci când i-am spus-o, mi-au dat lacrimile și mie și ei. Am spus așa că toate steagurile au aproape de suport culoarea albastru. Eu aș zice că reprezintă Ardealul, pentru că el este mai sus, mai spre nord, este mai aproape de cer, deoarece sunt aici dealuri și munți mai mari, deci **Ardealul este provincia românească cea mai aproape de cer, de albastrul cerului**. Apoi galbenul ar reprezenta Țara Românească, pentru că, acum, dacă cobori pe Valea Prahovei și te uiți într-o parte și în alta, până

la Dunăre, toată **Țara Românească este galbenă de aurul binecuvântat de Dumnezeu al grâului**, din care bunele noastre creștine frământă pâine și prescură pentru Sfânta Liturghie. Culoarea roșie reprezintă Moldova, pentru că **în Moldova**, cel puțin după părerea mea, **s-a vărsat cel mai mult sânge pentru credință și pentru țară**. În Moldova, Marele și Sfântul Voievod Ștefan a dus atâtea și atâtea bătălii, nu numai pentru palma de pământ, ci și pentru credința noastră în Sfânta Treime Dumnezeu.

(continuare în pag. 15)

Casa curcubeului

Motto:
Ne bazăm pe lumina din sufletul fiecărui creștin !

Asociația Creștină Sfântul Stelian - Ocrotitorul Copiilor este un mod de viață frumos și curat, care se dorește a fi clădit pe temelia credinței în Dumnezeu, nu ca pe un șablon la modă, ci ca pe un principiu ce stă la baza tuturor deciziilor noastre.

Asociația Creștină Sfântul Stelian - Ocrotitorul Copiilor din **Bolintin Vale** este o organizatie non-guvernamentala infiintata din ratiuni umanitare, scopul esential al existentei noastre fiind

acela de sprijinire pe toate căile legale și legitime a persoanelor cu **dizabilități (spectrul autist și nu numai)** precum și a celor care au în ocrotire astfel de persoane. Având în vedere că particularitățile persoanelor cu dizabilități aduc atâta suferință în viața, în inimile părinților și sunt aproape necunoscute în comunitate, încercam pe toate căile să le facem cunoscute și să ajutăm un numar cât mai mare de familii. În activitatea noastră ne lovim însă de tot felul de obstacole, ținând fie de mentalități, fie de precaritatea mijloacelor materiale.

Asociația și-a început activitatea în octombrie 2012, iar în momentul de față are în asistență un număr de 15 copii (cu afecțiuni din spectrul autist), din zona Bolintin și împrejurimi (Ulmi, Crevedia Mare, Roata, Găiseni, Poenari). Subliniem că **situația materială a familiilor din care provin copiii este la limita supravietuirii.**

La ora actuală Asociația dispune de un terapeut ABA, consilierea unui psiholog pediatru autorizat, consilierea unui psiholog ce efectuează *traininguri* pentru voluntari și părinți, un profesor de sport care lucreaza kinetoterapie, toate persoanele

implicate în desfășurarea activității cât și membrii fondatori fiind voluntari.

Asociația și-a desfășurat activitatea, încă de la început, la Școala Generală Bolintin Vale, în spațiul destinat *Centrului de Documentare și Informare* - conform contractului de comodat. Cu aceasta ocazie mulțumim doamnelor Ștefania Năstase, Irina Andrei și Iulia Cârstea pentru sprijin, înțelegere și ajutor. Din dorinta de a avea propriul spațiu și de a nu mai deranja activitățile ce se desfășoara în *Centrul de Documentare și Informare* am solicitat Consiliului Local și Primăriei Bolintin Vale un nou spațiu. Cu bunavoință și înțelegerea oamenilor de la aceste institutii în data de 22 mai 2013 a fost inaugurat noul sediu – ***CASA CURCUBEULUI***, ce a fost dotat cu materiale didactice și mobilier datorită sponsorilor Asociației: PETROM SA, Consiliul Județean Giurgiu, Consiliul Local Bolintin Vale, SC INA DESIGN SRL, SC AL SIM SRL, SC HAGIESCU SRL, SC UNIC SRL, d-nul Mugur Niță (materialele publicitare), SC RADUTZI SRL.

La eveniment au fost prezenți reprezentanți ai sponsorilor, ai partenerului – Liceul Tehnologic Dimitrie Bolintineanu, ai Asociației pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu.

Mulțumim tuturor pentru sprijin și sperăm într-o fructuoasă colaborare.

Învățare prin documentare

Constantin Bărbuță

Ani și ani de muncă stăruitoare le-au trebuit valorosilor colegi, Doru Dumitrescu și Mihai Manea, spre a realiza monumentala lucrare *Personaje și personalități ale istoriei* (Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009, 930 p.), reușind astfel să confirme, cu brio, dictonul marelui poet exilat la Tomis acum două mii de ani: *Finis coronat opus*.

Susținută de o amplă și consistentă documentare (tratate, sinteze, albume istorice, enciclopedii, dicționare, biografii, genealogii, monografii, cronici, etc.), cartea celor doi profesori-cercetători se adresează deopotrivă iubitorilor Clio, specialiști și dascăli de istorie, fiind la rândul ei un autentic și original *Dicționar enciclopedic* ce prezintă sintetic viața și activitatea a peste 1600 de personaje și personalități, adică acele figuri cărora istoria le atribuie anumite însușiri, aptitudini și fapte, uneori excepționale, iar universul le recunoaște un rol, mai mare sau mai mic, în influențarea ori determinarea evoluției istorice atunci când, de drept sau întâmplător, au deținut o funcție în viața social-politică a unui popor, stat, națiune, etc. Meritul incontestabil al lucrării, între multe altele, constă în selectarea atentă și riguroasă pe criteriul suprem al faptei, dozarea și așezarea într-un tot armonios a subiecților din toate epocile, domeniilor vieții social-politice și popoarelor, lăsând cititorilor libertatea ierarhizării, pe fundalul cunoștințelor proprii, sensibilităților și informațiilor, despre originea, educația, familia sau activitatea acestor oameni deosebiți. Regăsim aici informații, adesea inedite, utile și interesante, despre personaje și personalități aparținând tuturor curentelor de gândire și acțiune vizând societatea, politica și exercitarea puterii, culte, legislatori și reformatori, predestinate sau sub impulsul contextului istoric spre fapte uimitoare, benefice umanității sau distructive, monarhi, alți conducători politici, papi și cardinali, militari, lideri de organizații, autori ai unei singure fapte, celebră prin impactul în conștiința publică, ori care și-au dedicat viața unui ideal, recunoscuți de posteritate sau controversați.

Cine ? Când ? Unde ? Cum ? De ce ? – au reprezentat constant o adevărată sabie a lui Damocles la adresa prestigiului slujitorului muzei Clio, dator să convingă prin argumente, precizie și siguranță, cu atât mai mult acum când învățăcelul, pasionat și isteț, este și un redutabil... *internetist* !

Lucrarea *Personaje și personalități ale istoriei* constituie astfel o veritabilă sursă a documentării prompte și profunde, înlesnind în aceeași măsură individualizarea și diferențierea personalităților, nu puține, cunoscute sub același nume în istorie, aparținând unor epoci, state, dinastii sau popoare diferite, precum: Carol, Ludovic, Frederic, Ghica, Eduard, Henric, Ferdinand, Maria, Pius, Radu, Ioan, acoperind totodată un gol, resimțit în timp, prin „luminarea" biografiilor puțin cunoscute ale unor figuri cu „renume", legionari sau ilegaliști, atentatori celebri ș.a.

În lucrare, personajele și personalitățile istoriei românilor au, firesc, o pondere importantă, circa 19%, de la primii regi geto-daci, voievozi și domnitori, oameni politici ai epocii moderne, conducători de mișcări social politice, lideri de partide și organizații, legionari, comuniști, până la șefii de stat, guvern și câteva personaje din primele două decenii post 89.

Expunerea alfabetică, densă în informații istorice, inclusiv din zona vieții personale, numele preferat în familie, porecle sub care a rămas cunoscut, căsătorii, copii, divorț, amante, relații de rudenie sau interese, stare de sănătate în funcție, cauzele și împrejurările morții și, nu în ultimul rând, glosarul celor patru sute de termeni istorici, fac din *Dicționarul enciclopedic al personajelor și personalităților istorice* instrumentul fundamental și indispensabil unei mai bune cunoașteri și înțelegeri a rolului acestora în istorie sau în momentele de cumpănă, o lucrare referențială pentru istoriografia românească contemporană și nu numai.

Autorii, *nota bene*, sunt convinși că demersul lor, prin complexitate și anvergură, nu este și nu poate fi „exhaustiv", invitând cititorii să exprime observații și sugestii, ceea ce ne propunem, încrezători că o nouă ediție, necesară, va urma.

Palierul selecției va ținti, ameliorativ, includerea de nume noi, concomitent cu renunțarea la altele, în opinia noastră și în fapt irelevante, de genul *călugăr german* (p. 829), *nobilă franceză* (688), *umanist și tipograf* (244), *jurist consult* (711), *om politic roman* (650), ș.a. și reevaluarea datelor și implicit a spațiului alocat, excesive pentru unele personaje istorice (544, 798, 810, 339, 638, 671), a căror activitate și operă nu pot fi comparabile, în relevanță istorică, cu aceea a marilor personalități (260, 417, 620, 735, 788) spre a beneficia de aceeași expunere (o pagină !).

Deși nu aduc atingere valorii științifice în raport cu amplitudinea impresionantă a datelor istorice, unele erori, cronologice îndeosebi, există, sunt generatoare de confuzii și, indiferent de cauze, pot fi evitate. Exemplificăm: domnia lui Petru cel Mare este plasată la trei date diferite (29, 157, 686), la fel cea a lui Frederic II (306, 672, 689). Domniile lui Alexandru Lăpușneanu și Despot Vodă au datele menționate cu exactitate (506 și 237) și totodată eronate (116 și 237), iar Petru al III-lea „suit pe tron la moartea mamei sale Elisabeta Petrovna, țarina (1741-1761)" – (260), în realitate era nepot (271). Sunt evenimente istorice ale căror date apar „deformate" (276, 574, 597, 156, 425, 672), gen „Maria Stuart, regina Franței (1569-1560)", în loc de 1559-1560, altele sunt menționate cu un an înainte sau după cele consacrate în cronologie (270, 301, 433, 155, 683, 686), „scăpări" ce se pot datora unor cauze tehnice, care însă nu pot scăpa de filtrul cititorului. Unele aproximări, prea generale, se îndepărtează astfel de adevăr: sultanul Abdul Hamid al II-lea a domnit 33 de ani (1876-1909), dar a condus imperiul „patru decenii" (11), sau mențiunea potrivit căreia între arestarea Mariei Stuart și ordinul de executare al Elisabetei au trecut „aproximativ zece ani" (268), perioada fiind dublă ca durată, între 1567 și 1587, termenul de „trădare" între două regine, suverane și rude, devenind inadecvat și istoricește nesusținut. Se impune reformulat surprinzătorul text de prezentare a Elisabetei, principesa de Wied, deoarece „atunci când și-a însoțit soțul când acestuia i s-a oferit coroana României (1866)", nu era căsătorită, iar în octombrie 1869 când mariajul a avut loc, soțul său, Carol de Hohenzolern Sigmaringen era principe de trei ani și nu „viitor principe (1866-1881)" (269). *Error communis*, parafrazând un cunoscut principiu latin, devine inaplicabil atunci când evenimente istorice, de mai mică sau mai mare rezonanță, sunt limpezi din punct de vedere cronologic. Personalitatea cu destin tragic a lui Petru al III-lea Fedorovici, țarul Rusiei (dec. 1761 – iun. 1762), se cere a fi „recuperată" din zona confuziilor și așezată în parametrii adevărului istoric. S-a născut la Kiel (Prusia), nu la Kiev (689), mama sa, Ana Petrovna, fiica lui Petru I, era soră cu Elisabeta I (1741-1761) care, necăsătorită și fără urmași, l-a proclamat succesor la tron în 1742, astfel că atribuirea acestui act „țarului Petru cel Mare în 1762" (689) constituie, volens – nolens, o dublă eroare. Peter Ulrich de Hollstein-Gottorp, viitorul Petru al III-lea, a fost căsătorit de Elisabeta I, țarină și mătușă, în anul 1745 cu Sofia de Anhalt-Zerbst, viitoare Ecaterina a II-a, însă nu avea statut de „țarevici" (260), acest titlu fiind „purtat de fiul țarului desemnat la tron" (DEI, 1050), rpimul lor copil, născut în 1754, nu în 1745 (672), va deveni țarul Pavel I (1796-1801) care, la rândul lui, a avut zece copii cu a doua soție, Maria Fedorovna, al nouălea dintre ei și nu „al treilea" (31, 635) va fi viitorul țar Nicolae I (1825-1855) (D. Warnes, *Cronica țarilor ruși*, p. 146).

Cele câteva erori și scăpări, tehnice îndeosebi, nu ne abat de la convingerea că în epoca exploziei informației și a mijloacelor de transmitere, lucrarea *Personaje și personalități ale istoriei* constituie un reper inconfundabil și excepțional în documentare, iar pentru dascălul de istorie o bucurie continuă știind că există și o are permanent la îndemână, în bibliotecă și în lecții.

Prevenirea corupției în educație prin informare, formare și responsabilizare

Prof. Georgeta SIMA,
metodist ISJ Giurgiu

În literatura juridică de specialitate, corupția, în sens larg, înseamnă folosirea abuzivă a puterii încredințate, fie în sectorul public, fie în cel privat, în scopul satisfacerii unor interese personale sau de grup. În mod normal prin corupție înțelegem orice abatere de la moralitate, de la cinste și de la datorie, care aduce atingere interesului unei persoane sau interesului public, în favoarea interesului unei alte entități, de regulă private.

Legislația relevantă în ceea ce privește faptele de corupție e cuprinsă în următoarele reglementări: Legea 140/1996 Cod Penal, cu completările ulterioare, art. 254-258, Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, Legea 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, modificată și completată de OUG 40/2003, Legea 503/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului 43/2002, privind Parchetul Național Anticorupție, Legea 544/2001 privind liberul acces la informația de interes public, Legea 682/2002 privind protectia martorului (a se vedea și Mihaela Dumitrescu, *Managementul Resurselor Umane*, Editura Victor, București, 2010).

Tipurile de fapte considerate infracțiuni și definite de lege drept fapte de corupție sunt:

1. Luarea de mită. Este fapta funcționarului care pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu le respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri .

2. Darea de mită. Este aceeași faptă, privită în oglindă și reprezintă promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase unui funcționar de către o persoană pentru satisfacerea nelegală a unui interes.

3. Primirea de foloase necuvenite. Este definită drept primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia.

4. Traficul de influență. Este infracțiunea prin care se pretind bani sau alte foloase de la o persoană de către o altă persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Strategii și mijloace de comunicare în prevenirea corupției în educație. Combaterea și prevenirea corupției în educație – o problemă de interes national – pe fondul coruptiei ca fenomen general. Astfel spus, nu reprezintă o temă de interes limitată la domeniul educației, ci trebuie să constituie, prin gravele ei implicații legale, morale, sociale, umane, o preocupare majoră a întregii societăți. Corupția din educatie este o problemă și o responsabilitate a tuturor, dată fiind importanța cardinală a educației pentru societate și pentru individ. Instituțiile statului veghează la respectarea legii și a legalității actelor din arealul educației sprijinite de organizații din alte domenii de activitate care au, prin definiție, misiunea de a acționa pentru combaterea corupției și prevenirea ei prin acțiuni specifice. Pe lângă aceste instituții sunt chemate să participe la procesul anticorupție ONG-urile, asociațiile civile și profesionale, asociațiile de părinți, societatea civilă în ansamblul ei. Combaterea corupției din educație reprezintă un act de spirit civic, conștiință și responsabilitate socială. Un rol major în acest proces îl joacă mass-media.

Strategii de comunicare în prevenirea corupției în educație. Prevenirea corupției în educație constituie un proces complex și dificil, care reclamă o serie de strategii de comunicare atent elaborate șiaplicate, coordonate de la nivelul managerial al instituțiilor cheie, începând cu Ministerul Educației, și pregătirea de specialiști în comunicare și relații publice în cadrul departamentelor de profil.

Principalele strategii de comunicare în prevenirea corupției în educație sunt:

1. Strategii de informare. Procesul informării are ca destinatar sistemul de învățământ, cu institutiile și oamenii săi, comunitatea educațională în ansamblu, dar și mediul public exterior sistemului, împreună cu instituțiile și organizațiile interesate de educație.

2. Informarea sistemului și a publicului este o condiție esențială pentru buna desfășurare a activităților educaționale. Există cazuri în care diverse tipuri de abateri, erori sau chiar acte care intră sub incidența corupției se petrec pe fondul necunoașterii normelor legale sau a prevederilor din regulamentele interioare, din codul etic, deontologic și de conduită.

3. Informațiile privitoare la legislație, administrație, desfășurarea procesului de învățământ, deși nu au ca referință directă corupția, îndeplinesc un rol important în prevenirea acesteia.

4. Forța persuasivă a informației despre corupție, riscuri și sancțiuni. În acest cadru tematic intră mediatizarea cazurilor de corupție din educație și modul de rezolvare a acestora, proces având ca public-țintă sistemul de învățământ, dar destinat și întregii comunități educaționale, societății și opiniei publice.

5. Strategii de formare. Procesul de prevenire și combatere a corupției din educație se realizează tot prin educație, prin intermediul cursurilor, strategiilor și modulelor de formare, prin *training*-uri și *workshop*-uri. Aceste activități formative intră în sarcina Ministerului Educației, Inspectoratelor Școlare Județene, Ministerului Administrației și Internelor, Direcției Generale Anticorupție, Ministerului Justiției.

6. Strategiile de responsabilizare își propun să popularizeze în mediul publicului cazurile de corupție în educație, să releve implicațiile legale și morale ale acestora, efectele asupra sistemului și indivizilor, sancțiunile legale și administrative în speță.

7. Comunicarea intra și inter-instituțională creează cadrul necesar pentru prevenirea și combaterea actelor de corupție din sistemul de învățământ.

8. În ideea creării unui parteneriat social în lupta împotriva corupției, instituțiile de învățământ trebuie să dezvolte strategii de comunicare și cooperare cu organizațiile din societatea civilă preocupate de sănătatea morală și legală a educației.

9. Strategii ale transparenței publice. O condiție fundamentală pentru reușita acțiunilor anticorupție la nivelul ministerului, inspectoratelor și celorlalte instituții implicate în acest proces de mare dificultate dată fiind complexitatea și anvergura lui, o constituie transparență instituțională în relațiile cu publicul. Strategiile transparenței publice utilizează o serie de mijloace de obiectivare, dintre care două au o valoare specială: telefonul verde și baza de date informatizată a corupției în educație.

Clubul de istorie

Ciprian NECȘUȚU

De la ultima apariție a revistei *Sud*, de la care a trecut ceva vreme (*... după buget, coane Fănică !*), Clubul de Istorie s-a reunit în două ședințe, una la mijloc de martie, cealaltă în luna mai.

Tema Clubului de Istorie din data de 16 martie 2013 nu putea fi alta decât *Mănăstirea Bunavestire de la Bolintin*, desigur inspirată de sărbătorirea a 580 de ani de atestare documentară a Bolintinului în hrisovul din 15 martie 1433 al voivodului Alexandru Aldea.

Au luat cuvântul Ștefan Crudu, Milica Dan, Ciprian Necșuțu, Silviu Stan și Cornel State, discuțiile, bogate și aprinse fiind moderate de Vasile Grigore. Tot atunci s-a acceptat propunerea ca tema următoarei întâlniri a Clubului de Istorie să fie *Vlad Țepeș* și să se încerce lămurirea unora dintre necunoscutele ce însoțesc acest personaj tragic al istoriei române.

Pentru pregătirea ședinței având ca subiect pe Vlad Țepeș, o parte dintre membrii Clubului de Istorie, în număr de 16, au efectuat o excursie de documentare, în ziua de 1 mai, pe traseul Bucșani (unde s-a vizitat șantierul arheologic), Clejani (biserica ctitorită de Mișa Anastasievici), Bulbucata (vechea moară de pe Neajlov), Comana (mănăstirea și pădurea).

Așadar, pe 11 mai, orele 18, în consacratul loc de adunare al Clubului de Istorie din strada Partizani (Moșteni, fostă Lt. Tănescu), într-un cadru organizat de primitoarea noastră gazdă Marian Grigore, s-au desfășurat lucrările celei de a opta ședințe. După o prezentare a tumultoasei epoci în care a trăit Vlad Țepeș, făcută de domnul profesor C-tin Bărbuță, a urmat o prezentare numismatică susținută de Gabriel Stegărescu, pornind de la faptul că Vlad Dracul, tatăl lui Țepes, a fost posesorul monetăriei din Sighișoara.

Apoi, discuțiile s-au concentrat asupra dilemelor legate de locul înmormântării lui Vlad Țepeș, prezentându-se argumentele pro și contra asupra celor două locații acceptate de specialiști: Snagov și Comana. La final, în urma materialelor probatoare și a argumentației intervenienților (Vasile Grigore, Ștefan Crudu, Ciprian Necșuțu, Sorin Chiva, Florică Dan) cele mai convingătoare au fost cele care indică Comana ca loc de odihnă a trupului marelui voivod.

De foarte mare interes a fost și detalierea procedeului tragerii în țeapă, necunoscut practic de majoritatea dintre noi. Vi-l vom descrie cu specificarea că nu era nimic extraordinar în epocă și că se putea executa în cel puțin trei feluri.

Primul procedeu, cel mai „omenos" dintre toate, presupunea introducerea victimei într-o groapă și străpungerea cu un țăruș, în general prin inimă, fapt care determina o moarte rapidă și demonstra un anumit grad de pietate. În general, în lumea apuseană se practica acest mod de execuție.

Tragerea în țeapă efectuată din porunca lui Țepeș era cu mult mai atroce, reprezentările grafice contemporane sau actuale fiind departe de a fi veridice. Mai întâi condamnatul era legat bine de ajutoarele călăului și fixat, în primul caz atârnat cu capul în jos, iar în al doilea pe orizontală, cu picioarele bine răscrăcărate. Călăul apuca cu ambele mâini țărușul uns în prealabil cu unsoare și-l împlânta, împingându-l cu toată forța prin orificiul anal al condamnatului. Când nu mai putea înainta se continua cu ajutorul unui baros din lemn, însă nu mai mult de 25-30 de centimetri. În acest moment condamnatul era ridicat la verticală, parul era fixat în pământ iar legea gravitației era lăsată să-și facă efectul, trupul nefericitului alunecând încet prin țăruș până când capătul acestuia ieșea prin piept, spate sau umăr. Ca un rafinament al atrocității, în cele mai multe cazuri, vârful parului nu era ascuțit, ci numai rotunjit, așa încât organele nu erau străpunse ci numai deplasate, prelungindu-se mult teribila agonie. Moartea izbăvitoare întârzia să apară, fiind consemnate nu puține situații în care condamnatul supraviețuia chiar și trei zile înfipt în țeapă, vaietele lui răscolind depărtările.

Odată cu încheierea lucrărilor, participanții și-au dat întâlnire pentru data de 13 iulie, ora 18, la o nouă ședință a Clubului de Istorie, de această dată având tema *Mihai Viteazul – faptele și neamul*.

Proiectul Cultural *Școala Veche*

Școala Veche este ultima rămasă dintre clădirile care făceau faima vechiului Bolintin, edificiu înscris pe lista monumentelor de patrimoniu. Din nefericire, astăzi, din vini multe și cumulate, a ajuns o deplorabilă ruină. Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu, ca și alți mulți bolintineni (din păcate, nu cei mai mulți), unii încă locuind pe aici, alții, tot mulți, plecați spre toate zările, am gândit că ar fi timpul să reînviem spiritul *Școlii Vechi*, al Bolintinului de odinioară, mândru de sine, de monumentele și oamenii săi. Am intitulat acest demers „Proiectul Cultural *Școala Veche*", propunându-ne drept finalitate transformarea acestei ruine într-un Centru Cultural Zonal.

În momentul actual suntem pe deplin conștienți că este, deocamdată, o sarcină peste puterile noastre. Însă, cum suntem de părere că orice pas înainte scurtează drumul ce mai rămâne de parcurs, am purces cu ce ne este mai la îndemână. Am numit acest început, acest prim pas, *Conștientizarea*, fiind menit, în accepțiunea noastră, să-i reamintească valoarea arhitectonică și spirituală. Nu vom intra în alte detalii, ele vor fi cunoscute la momentul oportun, vom enumera numai etapele în care vedem noi derularea „Proiectului Cultural *Școala Veche*":

1. Conștientizarea;
2. Planificarea;
3. Înfăptuirea;
4. Valorificarea.

Inclus în contextul descris mai sus s-a desfășurat concursul de desen și eseu intitulat chiar Școala Veche, inițiat de Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu și coordonat de profesoara Constanța Crudu cu participarea elevilor claselor V-VIII de la Școala Gimnazială Bolintin Vale.

Jurizarea acestui concurs, menit a conștientiza în rândul elevilor și părinților valoarea culturală a Scolii Vechi, a fost extrem de dezbătută și a avut loc în cadrul Adunării Extraordinare a Asociației din data de 13 iunie 2013 cu participarea următorilor membri: Vasile Grigore, Marian Grigore, Ștefan Crudu, Constantin Bărbuță, Milica Dan, Dumitru Dumitrică, Florică Dan, Ciprian Necșuțu, Cristina Lupașcu, Gabriel Stegărescu și Constanța Crudu. Cu această ocazie s-a hotărât ca atribuirea premiilor să se desfășoare în cadrul festiv al Simpozionului *Dimitrie Bolintineanu* din luna august.

Premiul la secțiunea *Eseu* a fost atribuit elevei Oana Tudor (clasa a VII-a), iar o mențiunea specială elevei Isabelle Alexandrescu (clasa a VII-a). Un premiu special a fost atribuit elevului Marius Stancu, a cărui lucrare a fost apreciată, în special de membrii Consiliului Director al Asociației.

La secțiunea *Desen*, premiul a fost atribuit elevei Alexandra Paraschivoiu (clasa a VI-a), iar mențiunea specială elevei Ana-Maria Ștefan (clasa a VIII-a).

De asemenea, cu o participare meritorie, mai trebuie amintiți: Teodor Constantin, Adelina Marin, Andrei Simion, Rebeca Dinu, Amalia Andreea Copil, Costin Valentin Niță, Livia Dobrică, Raluca Goia, Maria Livia Smărăndescu, Maria Georgiana Marinică, Gabriela Radu, Florin Porojan, Lavinia Nicoleta Ivan, Florin Barbu, Andreea Toma, Mădălin Mihai, Tania Marciu, Cristian Oancea, Daniela Gheorghe, Ancuța Dinu, Adrian Păun, Luana Răducanu, Sabina Meițoiu, Ana Ștefan, Cristian Ceaușu, Alexandra Alina Văleanu, Denisa Filip, Liviu Malinca, Maria Petre, Iolanda Ștefania Ivănuș, Mihai Tache, Nadia Elena Marinescu și Cosmina Sandu.

Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu face apel la toți cei care își respectă trecutul și neamul, la toți iubitorii de cultură și patrimoniu, bolintineni sau nu, să sprijine demersurile noastre și să ne fie alături în efortul de recuperare a Școlii Vechi. Membrii Asociației vă stau la dispoziție pentru orice fel de detalii, participarea și inițiativele dumneavoastră fiind tratate cu toată atenția și respectul ce li se cuvin. (Tlf. 0720350555; e-mail: revistasud@yahoo.com)

(continuare în pag. 11)

Proiectul Cultural *Școala Veche*

(urmare din pagina 10)

PREMIUL SPECIAL PENTRU CEL MAI BUN *ESEU* AL CONCURSULUI *ȘCOALA VECHE*

Marius STANCU

Clasa a VIII-a

ȘCOALA VECHE ESTE ȘI A MEA

Sfârșitul secolului XIX. După un veac zbuciumat pentru națiunea română, după multe răscoale, boli și războaie, la Bolintin

Locul 1 - Alexandra Paraschivoiu Ilie

Vale se construiește o clădire frumoasă și monumentală pentru vremurile acelea, poate obișnuită pentru vremurile de acum. Această clădire va da o luptă cruntă cu timpul și cu mentalitatea omului modern care nu mai are răbdare cu istoria și monumentele sale.

E drept, nimic nu este etern, dar dacă ceva poate fi salvat, să nu ezităm să o facem.

Deunăzi bunicul meu îmi povestea despre primele lui amintiri, cele legate de orașul nostru și de școala de aici. El a intrat pentru prima dată la cursuri la vârsta de șapte ani. *„Îmi amintesc că m-am bătut cu unu' odată și i-am umflat ochii. Tot în ziua aia am spart și un geam. Îmi era frică să mă mai duc acasă. A doua zi m-am dus la școală cu mama și i-am dat învățătorului un kilogram de brânză, cinci ouă și m-a iertat.*" Astfel de întâmplări erau frecvente în Bolintinul de odinioară.

Tot el îmi spunea despre un profesor care purta mereu drapelul în piept.

Școala de la Bolintin era printre singurele din zonă. Tot bunicul îmi spunea că școala era încadrată de Primărie, case și pământuri care mai târziu au început să fie cultivate.

Clădirea era înconjurată de duzi mari, iar în spate era o fântână de unde se scotea mai mereu apă. Totul era curat și îngrijit, pomii erau văruiți, iar nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Interioarele erau curate, cu dușumea, tablă și bănci. Se creaseră condiții decente pentru studiul primar. Edificiul despre care vorbim avea o importanță aparte, putem spune că era fermecător. Zile de glorie, nu demult apuse.

În 1973, tatăl meu merge pentru prima dată la școală. Învață ciclul primar în corpul nou care a fost construit pentru a „ajuta" clădirea veche care primește de acum apelativul de „Școala Veche", care va persista și va intra în memoria oamenilor. Ciclul gimnazial îl va face în „podul" primei școli. Îmi povestește despre scările din lemn care făceau legătura cu podul. Pașii profesorilor se auzeau foarte bine pe treptele din lemn. Acest fapt era considerat un avantaj.

În spatele școlii era un teren pe care se juca rar baschet. Mărturie stă un coș ruginit care încă nu a fost răpus de ani. În acel loc exista și un stâlp unde la zile speciale se ridica steagul țării. Era o mare mândrie pentru cine făcea asta.

Duzii, care în perioada războiului înviorau și colorau pământul, acum erau decimați, nevătămați rămânând doar doi. Cert este că locul lor a fost luat de plopi.

Clădirea a fost avariată dar a rezistat totuși cutremurului devastator din 1977.

Astăzi, când timpul nu mai are răbdare, ne prefacem că nu vedem Școala Veche, deși este o clădire mare care nu este de trecut cu vederea.

Se pare că nouă ne plac foarte mult monumentele în paragină.

Trecem noi ca elevi și profesori pe lângă ea, nepăsători, obișnuiți cu starea ei sinistră. Ba se aud voci „înalte" care spun că trebuie dărâmată, dearece pune în pericol viața elevilor. Mi se pare penibil și parcă am fi în povestea drobului de sare. Unde mai punem că până acum câțiva ani, în fruntea clădirii stătea falnic un ceas autentic. A căzut ! Legea gravitației este invincibilă. Ne punem întrebarea: Ce mâini răpitoare au jefuit școala ? Cum vom continua să stăm neclintiți în fața unui monument istoric, să-i așteptăm prăbușirea, când în acel loc atâtea și atâtea generații s-au înfruptat din lumina cărții ?

PREMIUL PENTRU SECȚIUNEA *ESEU* AL CONCURSULUI *ȘCOALA VECHE*

Oana TUDOR

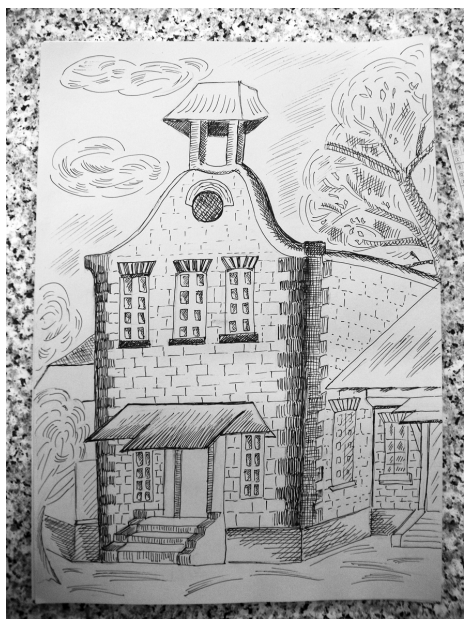
Clasa a VII-a

ȘCOALA UNOR GENERAȚII DE BOLINTINENI

Școala Veche este, din punctul meu de vedere, cea mai specială și mai frumoasă clădire din orașul nostru, unică prin aspect, arhitectură și vârstă.

Chiar dacă anii grei au marcat-o și ei, iar natura nu a fost atât de îngăduitoare cât a fost nevoie, eu mereu am impresia că există un element care mă face să o consider o prezență provocatoare de spaimă, element care o menține vie, chiar și în zilele noastre. Acest element este tristețea. Tristețea, din cauza faptului că este umilită de felul în care arată actual, știind că altădată era o regină a cărei coroană strălucea în lumina amurgului.

Cum spuneam, eu văd școala cea „bătrână" înspăimântătoare, ca o fantomă măreață care aduce cu ea spiritul tuturor clipelor petrecute în incinta sa, mai mult sau mai puțin fericite. De aceea, de fiecare dată când este furtună, portretul său mă fascinează, lumina fulgerelor căzând asupra ruinelor făcând școala să pară

Locul 2 - Ana Maria Ștefan

un personaj mistic, plin de mister și magie.

Sunt momente în care mă gândesc că, poate, în școală există încă sufletele multor copii care și-au pierdut viața într-un anume fel, iar acum încearcă să retrăiască clipele din vremea când erau în viață sau sufletele copiilor de mult pierduți și ei, dar care trăiau pe străzi, neavând familii sau cămin, considerând școala un loc sigur în care nimeni nu îi va deranja.

Seara, când se sfârșesc orele, întotdeauna trag o privire la scheletul trist al școlii, încercând să observ orice mișcare petrecută înlăuntrul său și admirându-i aspectul misterios.

Mereu îmi imaginez elevii din acele timpuri, stând demni și drepți în bănci, vocile lor cristaline răsunând în întreaga curte, umplând, împreună cu sunetul clopoțelului clasele singuratice de acum, în care atunci când vântul pătrunde prin geamurile sparte, printre cioburi, ecoul acelor sunete este prezent.

În zilele noastre ne este teamă să pășim pe podelele școlii celei vechi din cauza pericolului pe care îl constituie, fiind foarte probabil să fim loviți de o bucată ce stă să cadă de pe tavan sau pereți.

Dar oare nu este și alceva ce ne ține departe ? Oare nu cumva școala este mânioasă din cauza felului în care arată și din cauza nepăsării noastre, emanând furie și făcându-ne să ne fie teamă ? Sau poate acolo, în spațiul obscur, există comori, bogății neprețuite, pentru care ne face să credem că nu suntem în siguranță vrând să ne țină departe încercând să ne protejeze.

Așadar, Școala Veche este un izvor nesfârșit de semne de întrebare adresate tuturor motivelor și ipotezelor care ne explică de ce și cum a ajuns în acest stadiu. Ar fi o binecuvântare pentru comunitatea noastră ca școala să fie reconstituită, rupându-se lanțurile pline de tristețe și agonie care o încleștează, lanțuri ale căror zale sunt presărate de amintiri și trecut, lanțuri ce îi fac inima să sângereze singuratică, străină, stingheră.

MENȚIUNE SPECIALĂ A SECȚIUNII *ESEU* A CONCURSULUI *ȘCOALA VECHE*

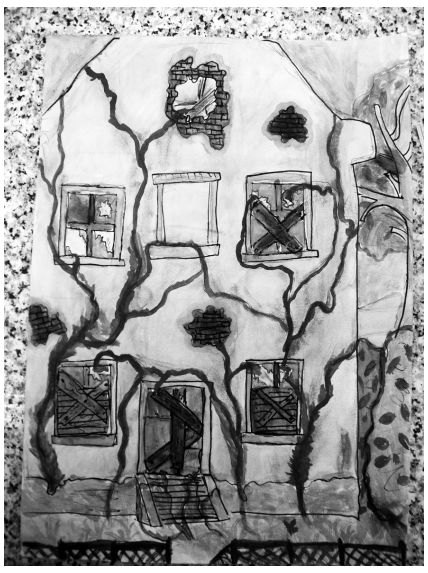
Isabelle Alexandrescu

Clasa a VII-a

ȘCOALA DE DINCOLO DE ȘCOALĂ...

Școala Veche este situată în aceeași curte cu școala actuală.

Clădirea veche, un cufăr plin cu amintiri pentru părinți și bunici, este declarată monument istoric, de aceea trebuie să avem

Locul 3 - Andreea Cristina Vișan

grijă de ea. Pentru unii Școala Veche este o dărâmătură cu geamuri sparte, iar pentru alții un simplu monument istoric. Pentru mine, școala aceasta este un mister, deoarece nu mi s-a dat niciodată ocazia să explorez interiorul ei.

Întotdeauna îmi imaginez elevii de odinioară cum stau în sala de sport, care se zărește printre geamurile sparte, și aruncă la coșul de baschet care este încă intact. Când aud clopoțelul răsunător, parcă se aude că suspină deoarece a rămas singur.

Mi-aș dori din tot sufletul ca această școală să fie reabilitată ca sa nu mai fie un mister pentru noi, ci chiar școala următoarelor generații. Peste un an o să-mi iau rămas bun de la școlile

Locul 4 - Adelina Marin

Bolintinului din Vale, pentru ca eu simt că am învățat la ambele școli, nu doar la una.

Când voi merge la liceu voi păstra în suflet și amintirea Școlii Vechi, deoarece ea m-a făcut să îmi întăresc ideea că există viață după moarte.

MATEI CĂLINESCU și BOLINTINEANU

Vasile Grigorescu

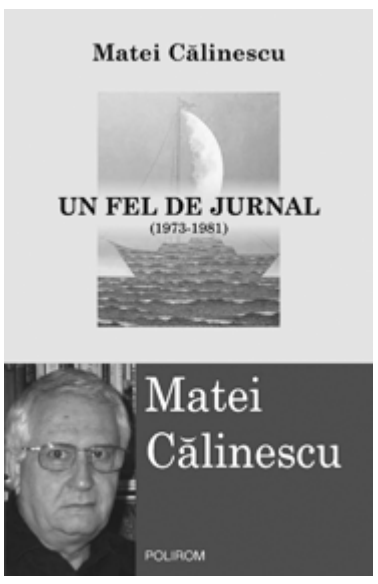
Boierii din Bolintin – *Bolintineanu*, cum s-au numit ei înșiși – au fost percepuți mai degrabă ca un mic neam de țară, fără o proiecție istorică demnă de luat în seamă. Pe de o parte găsim această categorisire întemeiată – pe de o alta, ne întrebăm cât de neînsemnați puteau fi unii pe care îi găsim rude cu cele mai mari

Matei Călinescu

familii boierești ale țării: Brâncovenii și Cantacuzinii ! ?

Mai corect ar fi poate să spunem că *micimea* le-a venit mai la urmă, că au decăzut, că Istoria nu a mai avut răbdare cu ei. Iar dacă la o abordare superficială impresia de neam mărunt se impune (mai ales dacă luăm în considerare criteriul puterii și influenței politice), de vom schimba punctul de vedere și vom lua în seamă contribuțiile cultural-științifice, faptele ni se vor prezenta sub o cu totul altă lumină, iar realizările purtând pecetea acestei spițe, a Bolintinenilor, se vor arăta ca semnificative, uneori cruciale.

Un cititor mai puțin familiarizat cu subtilitățile genealogiei ar putea rămâne contrariat parcurgând rândurile de mai sus. S-ar declara, pe alocuri, de acord dacă am aduce drept susținere viața și opera lui Dimitrie Bolintineanu, însă ar putea opina că prezentând numai această unică probă, argumentația șchioapătă. Trebuie subliniat că dovada de mai sus ne este oferită de chiar remarcabilul scriitor și om politic al veacului al XIX-lea, cel care prin adoptarea numelui de Bolintineanu și-a arătat și revendicat apartenența la această familie și la acest sat. Nu se va întâmpla la fel în cazul altor rude ale sale, care nu vor considera indispensabil biografiei carierei lor profesionale să amintească și de neamul și locul din care proveneau. Aceasta s-a petrecut mai ales atunci când (ca și în cazul lui Dimitrie Bolintineanu), legătura se făcea prin femei, care preluau la căsătorie patronimicul soțului. În acest fel se ajungea ca după numai câteva generații să se minimizeze ori chiar să se uite – mai ales dacă la mijloc nu erau proprietăți de împărțit – o parte fundamentală a propriei identități.

Episodul descris nu trebuie să ne uimească peste măsură, căci câți dintre noi, în clipa de față, ar putea să enumere măcar numele propriilor străbunici ?

Prin urmare, neamul acesta ne dădu nu numai pe Dimitrie Bolintineanu, ci și încă multe alte personalități precum scriitorul Grigore Alexandrescu, pe istoricul, membru corespondent al Academiei Române, Virgil N. Drăghiceanu, pe geologul, membru de onoare al Academiei Române, Mathei Drăghiceanu, pe scriitorul Alexandru Brătescu-Voinești, pe ziariștii Paul și Jules Capeleanu, pe pictorii Jean Steriadi și Radu Costinescu, pe compozitorul Ion Vasilescu, etc. Lor trebuie să-l mai adăugăm și pe foarte apreciatul om de litere, critic și profesor de literatură comparată, Matei Călinescu, a cărui dispariție la începutul de vară al anului 2009, pe 24 iunie, a fost deplânsă în toată opinia românească și internațională.

Nu ne vom propune, în mod special, să evocăm admirabila carieră profesională a celui ce a fost Matei Călinescu – această fațetă a vieții i-a fost abordată și minuțios disecată în numeroase articole, anterioare și posterioare nefericitului eveniment, de către condeie dintre cele mai prestigioase ale scrisului românesc: Ion Vianu, Marta Petreu, Vladimir Tismăneanu, Horia Roman-Patapievici, Daniel Cristea Enache, Paul Cernat, etc. – ci să elucidăm o latură mai puțin cunoscută, mai tăinuită a individualității sale: legătura cu neamul boierilor Bolintineanu și cu Bolintinul.

Clarificarea aceasta o așez în contextul faptului că nu sunt un adept al faptului că identitățile ar avea ca suport materialul etnic, pe scurt, că popoarele sunt imuabile, că nu se schimbă. Ba chiar, dacă aplicăm aserțiunea de mai sus la nivel individual, atunci componența genetică, strămoșii, devin determinanți, esențiali și alături de educație, experiențe, cercul de cunoscuți, dubla elice a ADN-ului contribuie irefutabil la definirea unei personalități. De altfel, singura constantă pe care o putem regăsi în devenirea unui popor și a unui individ este numai continuitatea biologică. Tot așa putem spune și în cazul lui Matei Călinescu: dacă pentru devenirea sa ideologică faptul că era rudă cu Dimitrie Bolintineanu are o relevanță cu totul marginală, pentru fondul său interior, pentru fundamentul întregii sale construcții intelectuale, urma de ADN a moșnenilor Bolintinului își are greutatea ei.

Pe ici, pe colo, necrologurile ce anunțau regretata-i dispariție menționau legătura genealogică. De altfel, chiar Matei Călinescu, în cartea autobiografică scrisă alături de Ion Vianu și apărută în mai multe ediții după 1994 – *Amintiri în dialog* – amintește această descendență, afirmând că din partea tatălui avea strămoși în neamul boierilor din Bolintin, însă nu oricum, ci bunica sa *era, pe departe, înrudită cu poetul Dimitrie Bolintineanu*. Amănunte limpezitoare asupra acestei înrudiri nu am întâlnit pe nicăieri (dimpotrivă, arborii genealogici ai familiei, prezentați în *Familiile boierești din Moldova și Țara Românească*, vol. 2, paginile 56 și 60 mai ales, sunt încurcați rău), încât ne propunem să limpezim, cumva, aceste încrengături de familie, față de care Matei Călinescu se arăta mândru și îndatorat. Îndatorirea provenea și din faptul că bunica sa, Elena Bolintineanu, îi purtase o mare afecțiune, aproape o adorație – sentimente împărtășite de nepot. Din aceste trăiri aveau să se nască și primele lui încercări literare, pe la 8-9 ani, pe când proiecta scrierea unui roman închinat bunicii.

Elena Bolintineanu, personaj cult (număra printre prieteni, spre exemplu, pe Hortensia Papadat-Bengescu) și oarecum tragic, se unise într-un prim mariaj cu Dumitru Călinescu, fiul generalului Athanasie Călinescu (n. 1822) și al Olgăi Zefcari. Vor divorța însă, la puțin timp după aceea, în 1901, imediat după nașterea fiului lor Radu, nimeni altul decât tatăl lui Matei Călinescu.

Nici o a doua căsătorie, cu Jean Cămărășescu, nu va dura prea mult.

După Jean Cămărășescu, Elena Bolintineanu se va recăsători, în 1903, cu Dimitrie Burileanu. Acesta, născut la Turnu Severin pe 8 mai 1878, doctor în drept la Paris, a fost unul dintre cei mai bogați oameni ai României interbelice, stăpânind, printre altele, întinse moșii la Vrata și Corbii Mari. Cum fusese Guvernator al Băncii Naționale și mare moșier, autoritățile comuniste îl vor închide în pușcăria de la Sighet unde, după multe și cumplite chinuri, va muri pe 25 mai 1954. Soarta soției a fost strâns legată de cea a soțului – după confiscarea tuturor bunurilor și arestarea acestuia, Elenei Burileanu (Bolintineanu) i s-a impus domiciliu forțat la Craiova, unde a fost obligată să locuiască, departe de familie, într-o cămăruță de subsol, întunecoasă și igrasioasă. Despre moartea ei, survenită nu după mult timp, lasă o tristă mărturie însuși Matei Călinescu:

... bunica murea la începutul anilor cincizeci, răpusă de o fractură a colului femural, îngrijită neadecvat – i se refuzase spitalizarea pe motivul că era fostă moșiereasă. Am fost la înmormântarea ei (era o vreme tristă, ploioasă, de sfârșit de iarnă), care a fost simbolic și înmormântarea lumii copilăriei mele. De atunci n-am mai fost niciodată la Craiova: orașul, întreaga regiune (inclusiv Dârvarii, Vrata, Turnu Severin) nu mai există pentru mine decât într-o geografie mitică personală, peste care plutește, fantomatică, imaginea Elenei Burileanu (Bolintineanu) *culcată într-un sicriu modest, cu profilul ei calm-aristocratic, în lumina gălbuie și tremurătoare a câtorva lumânări funerare*.

Pe lângă fiul, Radu, avut cu Dumitru Călinescu, din mariajul cu Burileanu, Elena Bolintineanu a mai avut o fiică, Evelyn, căsătorită cu Mihai Pencovici și emigrată în Elveția după instaurarea comunismului.

Radu Călinescu (1901-1973), ținut cumva mai la distanță de Burileanu ca un fiu vitreg ce se afla, va avea totuși privilegiul de a urma studii la școli prestigioase din străinătate, în Elveția și Franța, fiind coleg, între alții, cu Antoine de Saint-Exupery. Se va căsători cu Dora Maria Vulcănescu (n.1907), descendentă dintr-o veche familie boierească din Oltenia, fiica lui Ștefan Vulcănescu și a Elenei Angelescu. Vor avea doi copii: pe Matei (1934-2009) și pe Maria Cristina (n.1936), medic.

Matei Călinescu, născut pe 15 iunie 1934 la București, va trăi o copilărie idilică, împărțită între moșiile de la Vrata și Dârvari și întreruptă brusc de evenimentele celui de al II-lea Război Mondial și de împământenirea comunismului. Urmare a acestora, prin 1946, familia Călinescu are o primă încercare, nereușită, de a părăsi țara. Matei va urma cursurile liceului „Titu Maiorescu" (redenumit Ion Luca Caragiale) și ale Facultății de Filologie, secția de Limba Engleză, terminată în 1957. În tot acest timp a fost puternic influențat de presiunea represivă exercitată de regimul comunist asupra familiei, prietenilor, cunoscuților. Mulți dintre ei vor termina în pușcării ori la Canal. Un coleg, Miron Chiraleu, avea să se sinucidă în închisoare, fapt transcendental în evoluția tânărului Matei Călinescu. Tot pe atunci leagă prietenii prestigioase: Ion Vianu, fiul lui Tudor Vianu, cunoscut în toamna lui 1948, A. E. Baconski (coleg de armată la Călărași), Nichita Stănescu, Andrei Brezianu, Modest Morariu, Mihai Narta, Gabriel Dimisianu, Ion Barbu, Alexandru Tzigara-Samurcaș,

(continuare în pag. 13)

Matei Călinescu și Bolintineanu

(urmare din pagina 12)

Vladimir Streinu, Miron Radu Paraschivescu, etc. De altfel, cu Nichita Stănescu avea să împărtășească și prima slujbă de după facultate: corector la *Gazeta Literară*, revistă la care își va face și debutul, cu poezia *Odihnă*. Ulterior va fi asistent, apoi lector, la Catedra de literatură universală și comparată a Universității București.

Anul 1964 îi consemnează prima apariție editorială: *Titanul și geniul în poezia lui Eminescu. Semnificații și direcții ale etosului eminescian*, la Editura pentru Literatură. În 1973 pleacă din țară cu o bursă *Fulbright* și decide să rămână în SUA unde, din 1979, este profesor de literatură comparată la Indiana University din Bloomington, Indiana. Tot de aici va conduce și singurul Centru de Studii Românești din Statele Unite. Din acești ani scrierile sale – în principal *Faces of Modernity: Avant-Garde, Decadence, Kitch*, Indiana University Press, 1977 și *Five Faces of Modernity: Modernism, Avant-Garde, Decadence, Kitch, Postmodernism*, Duke University Press, 1987 – devin lectură obligatorie, de nelipsit din bibliografia oricărei lucrări ce-și dorește să abordeze exhaustiv fenomenul modernist.

Moartea prematură a fiului, Matthew, suferind de autism, întâmplată în 2003 și a cărui urnă funerară a fost depusă în cavoul familial de la Turnu Severin, îl provoacă să încerce o reîntoarcere, petrecând, de atunci, tot mai mult timp în România. Din nefericire decesul, petrecut la 24 iunie 2009 ca urmare a unui cancer, avea să întrerupă tragic tentativa de readaptare la origini a acestui înstrăinat vlăstar bolintinean.

Elena Bolintineanu (n. 1876), bunica lui Matei Călinescu, era fiica lui Constantin I. Bolintineanu și a Vasilichiei Zărăfescu. Era cea mai mică dintre frați: Alexandrina (n. 1868, căsătorită Vidulescu), Gheorghe (n. 1870, zis *Gogu al lui Căpriță*), Mihai (zis *Mișu al lui Căpriță*) și Stelian (n. 1874). Tatăl lor, C-tin I. Bolintineanu, era fiul lui Ioniță Căpriță Rachieru, moșnean bolintinean și împreună ctitori ai bisericii din Mârșa, unde deținea o întinsă moșie. Urmașii acestui Ioniță Căpriță, desprinși din trunchiul moșnenilor Știrbești de la Bolintin, își vor lua numele de Bolintineanu, ca și alții, printre care și familia Bolintineanu cea binecunoscută.

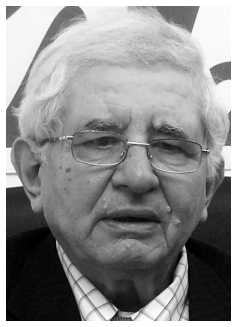
Pe de altă parte, soția lui Ioniță Căpriță a fost Tița, fiica lui Atanasie și nepoata lui Caloian Bolinteanu, din ramura consacrată a Bolintinenilor. Deși sunt voci care afirmă că Tița a fost soră cu Anica Bolinteanu (soția lui Enache Cosmad), noi credem că au fost numai verișoare primare, neînțelegerea iscându-se datorită faptului că se pare că Atanasie a mai avut un frate, cu nume asemănător, Tănasie sau Tănase. Cel puțin așa se înțelege din mai multe documente ale moșiei Mârșa, unde toți Bolintinenii erau proprietari. Oricum, soră sau numai verișoară cu Tița, Anica Cosmad a fost mama lui Dimitrie Bolintineanu, care îi era unchi de văr Elenei Burileanu (Bolintineanu).

Observăm, așadar, că Matei Călinescu îi era nepot lui Dimitrie Bolintineanu, fiind unul dintre cei mai apropiați spiritual și mai demni urmași de sânge ai marelui scriitor, atâta timp cât acesta nu a avut parte de o descendență directă.

Pe Dimitrie Bolintineanu și Matei Călinescu îi mai unește și un tragic aspect al existenței: amândoi și-au petrecut bună parte din viață prin exiluri, înstrăinați de pământul natal. Amândoi însă, după trecerea la cele veșnice, se vor întoarce pentru odihna sufletelor la origini, pe locurile cu amintiri înmiresmate ale copilăriei: unul la Bolintin, celălalt la Turnu Severin.

Pe monumentul funerar din cimitirul severinean se află acum (2006), alături de al fiului, numele meu (Matei Călinescu) *și al soției mele, cu anul nașterii urmat de o linioară și de un spațiu alb. E poate forma supremă de repatriere, pe care n-aș fi putut-o visa în anii de exil propriu-zis, când țara zăcea sub comunism... Simbolic, întoarcerea mea în România s-a produs când am început să scriu în românește, pentru publicare în România, după mai bine de douăzeci de ani, în 1992*.

Dispariția lui Matei Călinescu de la care, iată, se împlinesc patru ani, a lăsat un gol în sufletul românesc, devenit încă și mai tremurător și mai trist.

Neagu Udroiu

Pe Argeș, în jos...

Cred că tot la orele domnului Carbarău trebuie să fi auzit prima oară aceste versuri, câtă vreme le țin minte și azi: *Acolo unde-n Argeș se varsă Râul Doamnei/ Și murmură pe valuri copilăria mea/ Ca Negru Vodă care descălecând venea/ Mi-am ctitorit viața pe dealurile toamnei*. Cu precizarea că Drâmbovnicul nostru de Vlașca, pentru a ajunge în Argeș se încredințează mai întâi Neajlovului și grație serviciului său ajunge acolo. Ar mai fi de menționat și amănuntul că murmurele copilăriei noastre cereau dreptul de a curge mai departe, duse de Dunăre în mare și de mare duse-n lume, nu doar toamna, în parfum de tămâios și coarnă ci cât era anul de

întins. Argeșul, de el vorbim, ne fusese fixat în memorie de sonoritățile mersului la pas al aceluiași ctitor, nu oriunde, ci *Pe Argeș în jos/ Pe un mal frumos*.

Mă veți întreba ce m-a găsit de evoc în registru liric apa ce ne este atât de aproape. Sunt îndemnat s-o fac din drag de Argeș. L-am însoțit cu pasul, cu bicicleta ori mașina de la izvoare până la vărsarea în Dunăre. Dar mă consider frate cu el pe aici, prin preajmă. Peste malurile sale din zona Malu Spart mă consider un fel de mandatar, onorific, firește, cât timp îi știu pe dinafară alunecările, pâlcurile de iarbă, sălciile unduioase, șoaptele lăsate să ajungă la noi. Veți înțelege de unde mi se trage.

L-am trecut prima oară pe la șapte ani și am rămas convins că mai lat ca el e doar Dunărea, de care ne vorbise domnul învățător că este atât de mare că nu i se vede malul celălalt. Acele imagini s-au întărit când am început să fac din drumurile la Bolintin o religie. Argeșul a revendicat pe catapeteasma crezurilor mele loc de icoană și acolo a rămas. De asta și sufăr pentru felul în care arată malul, pe Argeș în jos. Cînd veneam la liceu, te întâmpina cu rostul de a te încredința celuilalt mal un pod nou-nouț, abia ieșit din rindea. Era de lemn și te gândeai că nu are moarte. M-am grăbit. Una-două au început să-i cadă obrajii, pometii s-au atrofiat și chipul de lucru îngrijit a devenit amintire. Când podul de piatră și-a câștigat drept de cetate, subiectul a devenit secundar. Deranjează acum ce are în preajmă. O fostă cabană scoasă în calea drumeților a uitat să plece, lăsând la vedere un colț sălbăticit de lume. Apa curge printre maluri ca și cum ar fi stânjenită de misiunea de a se prelinge într-un astfel de loc, unde nimeni nu are chef să-i valorifice darnicia. Chiar în paginile revistei *Sud* cineva evoca situația antebelică: se găseau pe Argeș cinci locuri pentru scăldat. Să nu se poată aranja măcar unul-două ori mai multe, cât să le meargă vestea și să atragă încoace amatori de scaldă și de băi de soare ?

Fondul nostru principal de cuvinte a absorbit termeni noi. Ecologie se numără printre cei de dată recentă. Luat la descusut, acest neologism ne poate trage de mânecă pentru a-l îndrăgi. Un grup de iubitori de clorofilă poate descoperi motive să dea drumul la un proiect în măsură să confere Argeșului, în zona arondată orașului Bolintin Vale, statut de paradis verde însemnat cu stea în frunte câtă vreme are drept ax vital apa lin curgătoare a Argeșului, cu avantajele sale, toate câte sunt. Punctul de plecare îl cunoașteți: scrierea unei *Constituții* locale unde să fie inscripționate drepturile localnicilor și trecătorilor prin zonă dar și obligațiile care decurg din șansa lor de a-i împrimăvăra sufletul la vederea malului și apei din apropiere.

Să nu ezităm s-o spunem: totul începe de la curățenie ! Orice cutie de bere uitată în iarbă reprezintă o gravă scăpare de atenție. O notă proastă la purtare. Un gest de agresivitate la adresa Argeșului său frumos.

Campania pentru liberul acces la un Argeș frumos trebuie să înceapă ! Dreptul la curățenie ne aparține și el poate aduce după sine alte drepturi, circumscriind amenajări cât mai inovator gândite și întreținute.

Am trăit câțiva ani într-o țară nordică stăpânită de natură bogată. Lacurile sunt la ele acasă. Și pădurile. Mai ales mestecenii și pinii. Ei bine, grija față de mediul înconjurător are valori mitologice. Pentru fiecare capitol, o mitologie aparte. Curățenia în toate are funcții covârșitoare. Nu vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă băutorii de bere ar prefera să lase pe iarbă resturi de mâncare și hârtiile ce le prisosesc ? Gândiți-vă unde s-ar ajunge dacă una-două, sticlele goale ar cădea ca din întâmplare prin lacuri ? Drept care, ieșirea la iarbă verde se face doar în locurile trecute pe hartă. Grătarul își are adresele sale descifrabile de la distanță și arată ca o amenajare din gospodăria proprie – totul e amenajat, lemnele le asigură primăria de sector, iar în imediata apropiere – coșuri imense pentru resturi menajere și grupul sanitar. În respectiva țară s-a păstrat obiceiul ca ziua de 1 Mai să se marcheze prin ieșirea la iarbă verde. Marile parcuri ale capitalei strâng aproape mii de oameni. Se cântă, se dansează, se consumă mâncăruri și băuturi. Pe parcursul zilei se răspândesc în iarbă hârtii de tot felul, ambalaje, sticle, borcane, eșarfe, jucării stricate. La căderea serii, când protagoniștii se retrag la casele lor, apar echipele de curățenie. Nu mai lasă în iarbă nici măcar un bilet de tramvai.

Întrebarea rămâne: unde ne sunt ecologiștii ? Dar făuritorii de programe de timp liber la iarbă verde ? Cine preia inițiativa ?

Un om de ispravă

Satul Ghionea, aruncat de vremuri și de oameni în comuna Ulmi a județului Giurgiu, a fost făcut cândva, la început de veac XVII, pe moșia Ghionii (sau lui Ghinea) negustătorul din București, pe un loc ce se va cunoaște drept Lacul Ghionii. Înjghebare modestă, așezată mai la o parte, lângă Drumul Baiului, la începuturi nu va fi avut mai mult de câteva perechi de case. Nici mai încoace nu s-a mărit prea mult, însă locuitorii îi erau apreciați ca harnici și descurcăreți. Și cum lucrul așezat naște invidii, prin adolescența mea ghionenii erau tachinați ca fiind din satul fără biserică. Răutăți omenești !

Suntem aproape convinși că majoritatea cititorilor vor percepe titlul ce deschide materialul de față cu înțelesul actual al termenului: *de ispravă*, destoinic, cumsecade, vrednic, bun. Însă *ispravă*, evident, vine de la *a isprăvi*, a încheia cu bine un lucru sau o treabă, a nu lăsa rămășițe neterminate. Se arată astfel pe ce piedestal așezau străbunii noștri temeiul lucrului încheiat. Oameni erau cu toții, însă *de ispravă* numai cei ce își duceau treaba la bun sfârșit. Astăzi, privind împrejur, s-ar zice că românul a pierdut această înțelepciune a celor vechi, a omului de ispravă de odinioară. Argumente, din nefericire, sunt la tot colțul.

Ei bine, Ghionea s-a transformat, sub ochii noștri, în excepția care confirmă regula. Cine merge în acest sat mărunt de câmpie – și vă recomandăm să o faceți cu primul prilej – va trăi sentimente cu totul aparte. Căci, sătui de atâtea tachinări, prin 2010 ghionenii s-au apucat să-și clădească biserică, găsind *omul de ispravă* capabil să ducă la bun sfârșit întreprinderea în persoana lui Alin Niculae, bărbat în floarea vârstei și exigent în a pune temei lucrurilor. El, prin părinți fiu al satului, iar soția, Costina, bolintineancă, fiica lui nea Titi al lui Rogote.

Ce vor reuși să clădească la Ghionea, biserica cu toate acareturile sale, stârnește admirația vizitatorului. Este uimitor și reconfortant să vezi armonia lucrului încheiat: de la gard, clopotniță, capela, rigolele pentru ape pluviale, drumurile, chiar și vecinii, totul este închegat gospodărește, cu o frumusețe cuminte, robustă.

Dorim să vă încredințăm că nu ne jucăm cu cuvintele și nici nu facem favoruri nimănui. Mergeți acolo și convingeți-vă – nu veți regreta – veți cunoaște dania unui om de ispravă.

Biserica satului Ghionea a fost ridicată între anii 2010-2013 după un plan în formă de cruce, având lungimea în interior de 16,40 metri, lățimea în abside de 10,90 metri și înălțimea de 15 metri la turla de pe naos. În curtea sfântului lăcaș a fost construit un turn clopotniță în zona de acces a incintei, o cancelarie parohială și o trapeză. Clopotnița, cu o înălțime de 14 metri, adăpostește 3 clopote în greutate de 1.050 kg, executate în cunoscuta turnătorie Grassmayr din Austria, în anul 2011. Sfințirea a avut loc în asistența a sute de credincioși în ziua de 12 mai 2013, ziua de naștere a ctitorului.

Dinspre noi, nu putem decât să-l felicităm pe Alin Niculae, ctitorul bisericii din Ghionea, pentru că ne-a arătat că și la noi se poate. *(Foto Ștefan Crudu și Gabriel Stegărescu)*

12 mai 2013 la sfințirea bisericii

12 mai 2013 la sfințirea bisericii

Noiembrie 2012, în centru imaginii sunt: Alin și Costina Niculae, ÎPS Ambrozie, Episcopul Giurgiului, Pr. Protopop Nicușor Beldiman

Dumitru DUMITRICĂ

CĂTUNUL ANCORAT DE CER...

Sub imnul ierbii fără de sfârșit,
Triumfător prin arșițe și ger –
Cătunul cel de veacuri liniștit
Prin crucea lui Iisus s-a ancorat de cer...

Sfântă zidire – Dumnezeirii slavă,
Pavăză de veghe, sufletu-l alină,
E sfânta noastră, salvatoarea navă
Ce ne va purta spre veșnica lumină...

Lumina, bucuria – speranțe ce nu pier
Prinse prin rădăcini în talpa humii,
S-au ancorat de stele și de cer
Cu toți străbunii mei de la începutul lumii...

Sub veghea cea eternă a Sfântului Păstor
Toți cei căzuți în somn sub iarba gliei,
Le va fi somnul lin și mai ușor
Sub vama amuțită-a veșniciei...

Cerul se odihnește blând, pe cruce
S-au risipit apăsătoarele tăceri,
Astăzi un drum către biserică ne duce,
Să nu ne rătăcim deșart spre nicăieri...

Luați-vă copiii alături, oameni buni,
Veniți aici la rugă în templul lui Iisus,
Lăsați în urmă lagune și genuni !
Speranța mântuirii e veșnic Cel de sus...

Aveți de-acum sălașul pururi sfânt,
Tăpșanul vieții voastre însorit.
Din prea fugara viață pe pământ,
Calea către Iisus vi s-a lărgit !

12 mai, Anul Mântuirii 2013, la târnosirea Sfintei Biserici cu hramurile: Sf. Mucenic Ioan Valahul, Intrarea Maicii Domnului în Biserică și Sfinții Împărați Constantin și Elena.

Ctitorului acestei biserici, Alin Niculae și soției sale Costina.

Preacucernicului Părinte Ionuț Niță și enoriașilor acestei frumoase și pașnice așezări care este Ghionea.

Î.P.S. Ioan: "Drapelul tricolor este icoana României"

(urmare din pagina 8)

Apoi bătălia de la Mărășești s-a dus tot în Moldova. Probabil mai sunt astăzi credincioși care încă mai trăiesc și care au fost odinioară, prin foc și prin sabie, la Mărășești. De aceea am spus că **roșul parcă s-ar potrivi acestei binecuvântate de Dumnezeu provincii românești, Moldova**.

Cam așa gândesc eu, cam așa văd eu lucrurile de aici din munți. Evident că sunt istorici care vor da alte și alte interpretări, însă aceasta este interpretarea mea spusă lângă brazii din Carpații noștri românești.

L.C.: Vă mulțumesc, Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop. Aș mai avea rugămintea să ne spuneți mesajul Înaltpreasfinției Voastre în legătură cu folosirea Tricolorului românesc.

Î.P.S. Ioan: Eu aș recomanda ca fiecare, în primul și în primul rând, să-și procure câte un drapel, să nu așteptăm tot timpul și tot timpul de la cine știe ce super-super autorități, să stăm cu mâna întinsă, să așteptăm să ne dea un drapel ca să-l arborăm în casa noastră. Să conștientizăm că drapelul Tricolor este icoana României și așa cum ne bucurăm când vedem în casele noastre o fotografie a bunei noastre maici, a părinților, plăcându-ne când vedem că este pusă la loc de cinste, de ce să nu ne bucurăm că avem în casele noastre această icoană românească ce a fost sfințită, în decursul timpului, de preoți și de ierarhi ? Dar această icoană, acest Tricolor a fost sfințit și cu sângele a mii și milioane de români. Acest drapel să fie floarea de busuioc pe care am pus-o la tronul Sfintei Treimi, ca să binecuvânteze, cu harul de Sus, țara noastră, pentru veșnicie.

L.C.: Doamne, ajută ! Așa să fie ! Vă mulțumesc, Înaltpreasfințite Părinte.

Mă întreb: se poate o mai puternică și autentică trăire întru iubirea de neam ?

A consemnat Luminița Cornea

Mersul târgului

O primăvară capricioasă a influențat și târgul, respectiv sortimentele de produse specifice. Astfel, în prima parte (aprilie) au persistat legumele din anul trecut. Mai târziu decât în alți ani au apărut zarzavaturile timpurii: spanacul, salata, ceapa și usturoiul verde (și acestea din solarii, care au luat avânt în ultima perioadă). În grădini, datorită ploilor abundente de la debutul primăverii s-a semănat (plantat) mai târziu. La fel s-a întâmplat și cu răsadurile: au apărut pe piață cu întârziere și firave. Grăbiți să-și recupereze investițiile, grădinarii au adus răsaduri insuficient dezvoltate, improprii plantării în câmp direct (cel mult în solarii). Au apărut apoi căldurile exagerate pentru acest moment calendaristic (peste 30°C) care de asemenea au influențat negativ dezvoltarea plantelor. De aceea prețurile au fost relativ mari până la sfârșitul lunii mai (cartofii, de exemplu, au ajuns chiar la 2 lei/kg). Fructele tradiționale în schimb (merele) au fost din belșug dar mici și de calitate slabă (1,5 – 2,5 lei/kg mai tot timpul).

O înviorare puternică s-a produs înainte de sărbători (Florii și Paști) când au avut mare căutare ouăle și carnea, de orice fel, nu numai de miel. Prețul ouălelor a sărit mult peste normal, ajungând și la 1 leu/buc. Mult prea mult dar... cum tradiția cere ouă roșii la fiecare masă iar creșterea păsărilor domestice este în regres, firesc este ca prețul să crească. Asta s-a întâmplat chiar în data de 21 aprilie, cu două săptămâni înainte de Paști, după încasarea pensiilor. Și cum banii nu sunt mulți este bine să te aprovizionezi din timp. Aceasta a fost explicația disperării cu care s-au vândut carnea, păsările și ouăle.

28.04.2013 - **Floriile. Ultima zi de târg înainte de Paști. Negustori din toate zările, veniți la Bolintin !**

Asemănător cu duminica trecută. Cam aceleași prețuri. S-au vândut rapid peștele, laptele, brânzeturile, carnea și zarzavaturile. Duminica viitoare, de Paști, nu se ține târg. Prețul cartofilor a ajuns la 2 lei/kg de la 1-1,5 lei/kg duminica trecută, adică exact cum „prezicea" un vânzător intermediar. De unde această previziune ? Nu cumva din analiza stocurilor din en-gros-uri de unde-și „produce" marfa ? Târgul arată ca un spațiu unde-și vând marfa negustorii de toate culorile.

12.05.2013 - **Duminica Tomii.**

Târgul este invadat literalmente de spoitori care cumpără tot ce înseamnă zarzavat: leuștean și pătrunjel verde, ceapă și usturoi verde, mărar precum și flori de grădină de sezon, păsări și carne de miel. Este sărbătoarea lor tradițională care se ține la o săptămână după Paști și în care sacrifică după ritual micii arvuniți din vreme, împart bucăți de carne de miel împreună cu zarzavatul necesar preparării acesteia. Spectacolul tăierii mieilor în cadru festiv, cu lăutari și membrii familiei, cu mese pline cu băutură este surprinzător și merită comentat separat.

26.05.2013 - **Brânză albă de oiță și vin roșu de la viță !**

După grindina care a distrus grădinile de zarzavat de joi 23.05.2013 (cu bucăți mari chiar cât oul de găină) în Bolintin Vale (parțial), Poenari și Bolintin Deal, în această zi prețul răsadurilor a crescut de trei ori și s-au vândut în totalitate la prima oră. Eu unul nu am mai găsit nimic la ora 10. În schimb în sectorul lactate-brânzeturi marfa sta nevândută. Laptele: 5 lei/bidon 2 litri. Brânză de toate felurile. Instantaneul zilei l-am observat pe o masă unde lângă sticlele cu lapte se afla și una cu vin roșu. Vânzătoarea (din Buturugeni) a expus lapte și vin cam la același preț. Cred ca știa că brânza se servește cu un vin bun. Pentru conformitate, vezi fotografia alăturată.

2.06.2013 - **Sursa pachetului din Olanda. Nea Mitu și pachetul „primit" din Olanda sau bulbu' la preț dublu !**

Foarte animat azi târgul. Mulți vânzători și cumpărători. Explozie de răsaduri (de calitate). Ca atare ieftine, față de duminica trecută. Cartofii noi 1,5-1 lei/kg. Brânzeturi și lapte din belșug. Pui și găini, iepuri de toate rasele (am luat și eu unul, alb cu ochi albaștri, cu pedigri, pe nume Rilă Bucluc). Cireșe: 5-6 lei/kg, căpșuni: 6 lei/kg, roșii (zis românești): 8 lei/kg, castraveți: 3-2,5 lei/kg. Hrană-pui etalată pe multe tarabe. La intrarea în târg (str. Palăncii) un cuplu respectabil vindea bulbi de gladiole la preț de 1 și respectiv 0,5 lei/buc. Intrând în vorbă aflu că provin din Olanda și nu sunt corespunzătoare standardelor țării lalelelor întrucât sunt ori prea mici ori sunt prea mari și se obțin mai multe tulpini cu flori din același bulb și ca atare sunt respinse (aruncate, spuneau ei). Evident că ceea ce nu-i bun pentru alții este foarte bun la noi și chiar se scoate un ban la fel de bun. I-am spus că și eu am cumpărat acum două săptămâni câțiva bulbi (dar la preț dublu) de la un vecin de-al meu care vinde în piața centrală a Bolintinului. Apoi am aflat că acest vecin, nea Mitu lui Titie, a cumpărat 200 de bucăți înaintea mea, la preț mic (mai mic decât i-am cumpărat eu). La puțin timp, ajungând lângă taraba lui nea Mitu am văzut bulbii abia cumpărați ce erau revânduți cu 1,5 lei/buc.

- Ai primit iar pachet din Olanda, nea Mitule ? - Da, și tot marfă bună !

Varza nouă: 1,5-2 lei/kg, cartofii vechi: 1 lei/kg, etc. Semne de vară și abundență după ploile din ultima vreme. Cereale: 46-48 lei/sac *zis* de 3 duble. Se anunță producție mare de cereale (grâu în special).

9.06.2013 - **După ploaie, praful se înmoaie !**

Ploile din ultimele zile își arată urmele. Bune pentru agricultură dar neplăcute pentru târg unde lipsește canalizarea și amenajarea corespunzătoare a suprafeței pietonale și de expunere a mărfii. Așa că înainte de coborârea din mașină am încălțat *calevrii* din plastic. O nouă zi de târg foarte activ. Mărfuri de toate felurile (în special legume, zarzavaturi și răsaduri). Prețuri încă mari (chiar exagerate) la legume și zarzavaturi de sezon: cartofi noi: 1,5-2 lei/kg (cei vechi 1 lei/kg); varza: 1,5 lei/kg; castraveți: 2-3 lei/kg; roșii: 3,5-4 lei/kg; ardei: 6 lei/kg; morcovi: 3-3,5 lei/kg sau un leu legătura. Fructe de sezon: cireșe = 5 lei/kg. Răsaduri diverse din ce în ce mai puțin căutate. Lapte: 6-5 lei/2 litri. Brânzeturi pe alese: 13-15 lei/kg. Ouă: 0,5 lei/buc. Cam scumpe (cu 30% față de anul trecut) complexele pentru hrana puilor: 29 lei/sac 10 kg. Dar și papuci tradiționali (din piele zișă, desigur artificială) = 45 lei/per. Încă se mai lucrează și se vând de ultimii doi cismari: Mitu Broinac și Gigi al Rozii. În rest mărfuri industriale sau din en-gros expuse de negustori ambulanți în târgul din Bolintin caracterizat de un cunoscător hârșit în negustorie drept: „iute, cu vânzare bună și prețuri mari !". Are mare dreptate, dar nici târgul nu mai e ce-a fost, adică loc de desfacere a produselor țăranului dispus să se tocmească. A devenit, din păcate, raiul negustorilor, al intermediarilor de orice etnie care țin la preț, să se pricopsească rapid și fără taxe.

Ștefan CRUDU

ILIE DODIȚĂ

Gabriel STEGĂRESCU

Ca fiecare, sunt interesat de aflarea originilor mele, fapt pentru care am consultat diferite surse. Cel mai mult m-a ajutat discuția purtată cu bunica mea (din partea

Ilie Dodiță și Paulina Olteanu

mamei), Elena Șovărel. Ea mi-a arătat mai multe fotografii, cu părinții și frații ei, de la diverse aniversări etc. Una din cele mai interesante fotografii, care mi-a atras atenția și pe care nu o mai văzusem, a fost aceea despre care mi-a spus că este *Tătuțul*, un om înalt, solid și impunător. Fotografia datează din 1931, dar se află într-o stare de conservare foarte bună. Fiind intrigat de acest personaj, pe care bunica îl consideră unul dintre

Elena Dodiță (mama lui Ilie Dodiță)

cei mai de seamă locuitori ai Bolintinului, i-am cercetat biografia timp de mai bine de două luni. Am aflat că îl chema Ilie Dodiță și a fost frate cu tatăl bunicii, de aici diminutivul pe care ea îl folosea.

Ilie Dodiță s-a născut în anul 1907, în Bolintinul din Vale, fiind al șaselea fiu al lui Ghiță Dodiță și al Elenei. Urmează cursurile școlii din Bolintin, (Școala Veche), apoi, despre alte studii nu am mai aflat. Cert este că în anii apogeului economic dintre 1930-1944, ajunsese cel mai bogat om din Bolintin și poate unul din cei mai bogați oameni din țară. Bunica își amintește că ocupația lui principală era aceea de electrician (din alte surse instalator), dar că ar fi avut diferite alte afaceri, unele chiar cu Max Ausnit și Nicolae Malaxa. Ar fi deținut șapte clădiri în București și în jur de 14 automobile.

În anii 30 Ilie Dodiță adusese electricitatea în Bolintin Vale, prima clădire racordată fiind biserica din localitate, apoi casa fratelui său Gheorghe Dodiță (tatăl bunicii). În anii războiului Ilie vine cu zeci de căruțe cu alimente care ulterior vor fi împărțite în tot satul. Ajută oamenii care erau mobilizați pentru război intervenind, probabil

Clopotnița bisericii din Bolintin

la Marele Stat Major, pentru ca să rămână acasă. Devine o adevărată emblemă locală, care își ajuta frații și care nu uitase de unde a plecat. Cel mai important lucru pe care îl face pentru satul natal, a fost construirea unei clopotnițe în fața bisericii din localitate, terminată în

Pisania clopotniței bisericii din Bolintin

anul 1944 (conform pisaniei), o constructie monumentală atât prin stilul arhitectural cât și prin dimensiuni.

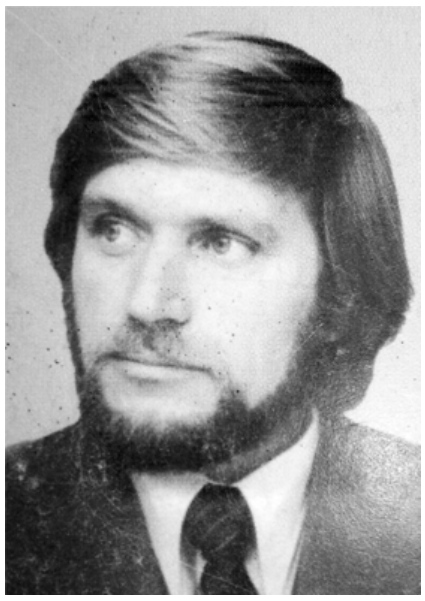
Ruinat de căsnicia cu Paulina Olteanu, Ilie Dodiță divorțează lăsându-i o întreagă vilă în centrul capitalei.

După 23 august 1944, odată cu venirea comuniștilor, Ilie Dodiță pierde o serie de acțiuni și diferite afaceri, i se naționalizează casele și confiscă averea, ulterior fiind arestat și închis la închisoarea Văcărești. În ultimii ani ai vieții se va îmbolnavi de TBC (din alte surse, cancer pulmonar), va sta cu chirie într-una din fostele sale case, acum naționalizate. Va muri în anul 1972.

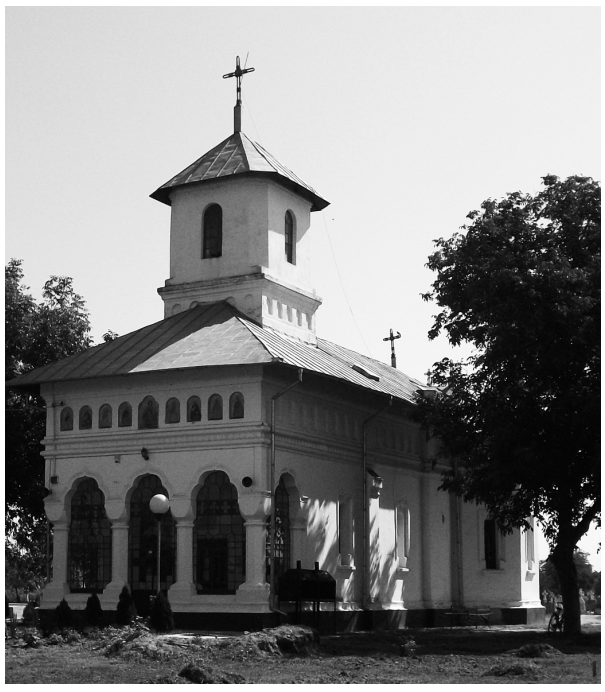
Puțini își mai amintesc de el, poate că mulți nici nu îl cunosc, însă acest om ar merita cu prisosință recunoștința Bolintinului.

Ștefan Pârvu – *Cinci ani de la trecerea în veșnicie*

Scriitor de valoare recunoscută, spirit viu și original, de la a cărui dispariție comemorăm cinci ani, Ștefan Pârvu se năștea pe 20 septembrie 1942 în satul Ogrezeni, ca fiu al Ioanei și al lui Ion Pârvu. Urmează cursurile școlii din localitatea natală, iar între 1960-1965 pe cele ale Seminarului Teologic Ortodox din

București. Din 1970 este licențiat al Facultății de Teologie Ortodoxă, catedra de Teologie Fundamentală, cu teza *Dialogul dintre Dumnezeu și om*. În același an își face debutul ca prozator, în revista *Luceafărul*, continuând să publice în diferite publicații literare. Tot în 1970, în *Duminica vameșului și fariseului*, este hirotonit preot pe biserica satului Podișor (comuna Bucșani, unde va rămâne până în 1983). Anul 1976 îi consemnează debutul editorial cu volumul *Poeme*, la Editura Eminescu, iar Editura Albatros îi publică volumul de nuvele și povestiri *Chip de aproape*. Tot acum, pentru merite literare, eparhia Bucureștilor îl înalță la rangul bisericesc de Sachelar (brâu albastru). În 1977 publică, la

Biserica din Bălășoieni

Editura Albatros, volumul de nuvele și povestiri *Valea lui Policarp*. I se conferă premiul literar pentru proză scurtă al revistei *Luceafărul*. 1980 – publică romanul *Cale și Drum* (Editura Albatros) și devine membru al Uniunii Scriitorilor din România. În 1985 publică romanul *Casa dintre spini* la Editura Albatros, editor fiindu-i Mircea Sântimbreanu. După o pauză destul de lungă, în 2003, va publica volumul de proză *A treia cizmă*, la Editura Militară, iar în 2005, la Editura Semne, volumul de versuri *Vitralii prădate*. Cu un an înaintea dispariției, în 2007, la aceeași editură va publica volumul de poeme Trecerea către lucruri, din prefața căruia spicuim:

Funciarmente romantic și meditativ, Ștefan Pârvu și-a descoperit un mod foarte personal de a „cânta" întreaga fire și de aceea, în poemele sale își află locul deopotrivă câmpia și via,

(continuare în pag. 17)

Ștefan Pârvu – *Cinci ani de la trecerea în veșnicie*

(urmare din pagina 16)

drumurile și stelele, turmele de oi și viețuitoarele ce mișună sau alunecă prin ierburi. Între ele, sau mai bine zis dimpreună cu ele se află omul cu gândurile și nostalgiile lui, cu bucuriile și obsesiile lui. Autorul sugerează un spațiu, un univers în egală măsură straniu și liniștit, dar și clocotitor de viață, ca-n zilele

***Chilia* lui Ștefan Pârvu**

secerișului, când Poetul ne încredințează că „Lucruri ascunse nu vor fi” (Florentin Popescu). Ștefan Pârvu își extrăgea inspirația din seva timpului, din treceri, care îl obsedau – apă, luntre, barcă – din tumultul cotidian. Își „construise” o oază de creație, o bojdeucă mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară, unde scria, își împăca spiritul și-și întâlnea amicii. Știută drept *chilia lui Ștefan Pârvu*, această mică construcție se mai păstrează lângă clopotnița bisericii din Bălășoieni, parohie pe care preotul Pârvu avea să o păstorească din 1983, când pleacă de la Podișor și până la moarte, în luna lui septembrie 2008. Regretele și durerea resimțite pentru această pierdere au fost împărtășite de toți cei care l-au cunoscut, apreciat și stimat. Ele au fost exprimate mai bine ca nimeni altul de părintele Valeriu Vasile Dumitrescu în *Predică la Progribania fratelui și bunului prieten pr. Ștefan Pârvu* (5 septembrie 2008):

Să stăruim în credință, în învățătura apostolică și în comuniune și să propovăduim pe Hristos cu o voință necurmată de orice persecuție – acesta a fost mesajul de creștin al preotului Ștefan Pârvu. Dacă stăpânii lumii ne poruncesc să nu vorbim, noi avem un alt stăpân absolut care ne-a poruncit: „Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Mt.28,19.20) Minunate și tulburătoare cuvinte: „în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Acest om, pr. Ștefan Pârvu, a învățat și a studiat tot ce a crezut el că este mai ales și mai bun, ca o albină din o mulțime de flori și s-a pregătit să slujească Bisericii și neamului românesc cu toate puterile sale, cu toată cinstea și munca lui. A scormonit pământul și cuvântul. Părintele a fost un om al înălțimilor, un om care atrăit mai mult pentru cer decât pe pământ. Și acești oameni ai înălțimilor nu mor niciodată. [...] Suprema dorință a celor mai mulți este să se schimbe peste noapte soarta lor și să devină boieri, să aibă averi și slugi mai multe. Biata fire omenească nu cere nimic de la Dumnezeu, ci numai pentru viața trupească, trecătoare, cere totul. Ce greșită și săracă poate fi firea omenească ne arată moartea preotului, prozatorului și poetului Ștefan Pârvu în care astăzi pierdem pe cel mai distins aristocrat. Când am rostit acest cuvânt, aristocrat, să nu căutati în jurul vostru castele, fiindcă nici cea mai vie fantezie a voastră nu ar putea găsi mai mult decât căsuța împrejmuită de flori. Nu veți găsi nici bogății uimitoare, nici slugi multe. Căci acest nobil adevărat, deși și-a trăit viața până aproape de marginile ei, nu a poftit din bogățiile acestei lumi decât să-și fixeze pe hârtie și note frumusețile ei. În ochii lui nici o comoară de pe lume nu putea să-i egaleze penița ce așternea în scris frumusețea lumii acesteia în foșnetul frunzelor, în legănarea florilor, în răsăritul soarelui, în urcușul domol al lunii pe puntea nopții și, la urmă, în sufletul omului. Cu puterea minții a cules muzica din zumzetul albinelor, din boarea lină care mișcă domol vârfurile copacilor și din vântul năpraznic care, dacă ar fi vrut, ar fi prăpădit lumea. Nu a avut vreme niciodată să se tânguie, or să privească la alții, fiindcă în tot momentul îi susura o melodie din umbră. [...] Înțelegem dorințele tale. Penița ta iubită, cu care ți-ai astâmpărat sufletul setos și flămând de frumusețile acestei lumi și condeiul, le îngropăm cu tine, ca să nu le profaneze nimeni. Pe orfanii tăi – fiindcă penița și condeiul sunt orfanii tăi – nu voiești să-i lași singuri și după moarte vrei să petreci împreuna cu ei.

(Mulțumim pentru înlesnirea acestor informații preotului Vasile Valeriu Dumitrescu, prieten și *ucenic* al scriitorului Ștefan Pârvu)

DORUL ÎN MIȘCARE

...și-ncet să nu mai poată fi
materie în locul meu, alături
va fi un tot, un sacru joc
pe vaier legănat de foc.

Și-n ziua arătată, cine
îmi va întinde sare-n blid ?
Amiaza prin grumaz să-nchid
zâmbetul meu spre orișicine.

Îmi va fi groază să te știu
prin viscolul liliachiu
mânată dinspre larguri, Barcă
sortită-n țărm să se întoarcă.

Voi adăsta un timp, poate mai mult,
o Vreme-n spaime și tumult.
Încet îți vei primi osânda-n locul meu,
materia zvâcnind – un larg ecou.

Călătorie mută ai ales – pe Mare,
Întoarcerea, pe vârf de spin.
Cel ce era arde-n mișcare ...
Nu-i chip ca dorul să-ți alin.
(*Vitralii prădate*, 2005)

OCHI VĂZUT

De la fântână azi
ne-am bucurat șezând
unul-într-altul printre brazi
– gest de ziuă-n cumpănă.

Pământ pe trup, amiaza
se-amestecă în blide.
Se-aud suind cariatide
cu dreptele ulcioare.

Cei vii prin cele vii
șezând prin ape duc
la Vale ochi văzut
– amiaza spartă-n dulce țarnă.
(*Vitralii prădate*, 2005)

OCHI OPRIT

Și se aprind pe subt pământuri comorile.
Ploile croncăne, cresc peste zări,
ceruri de lână-și dau duhul.

Roatele ochiului ard în suire
Neamul își sună în cântec sămânța –
capătul lumii spre altă undă.

Valea cu nuntă amară își duce
mortul de mână,
și se oprește ziua.
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

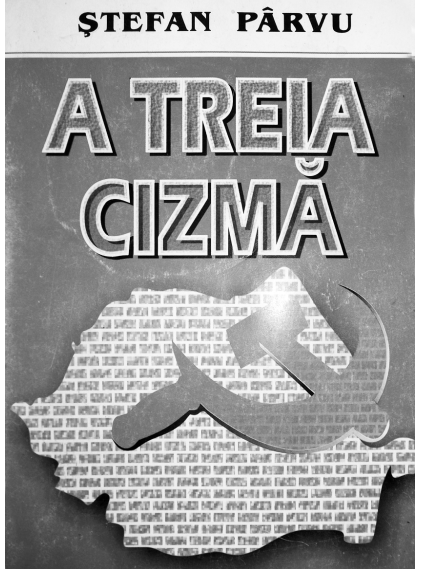
TRUP LUÂND

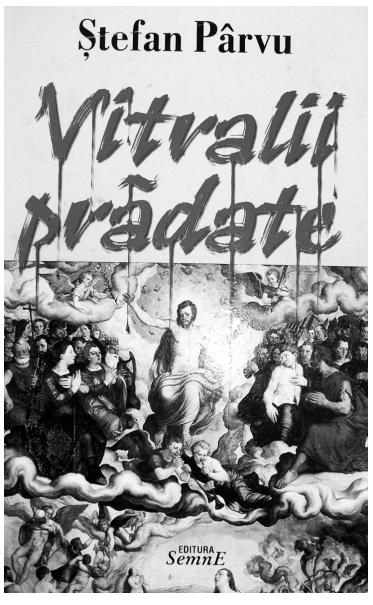
Frunză arsă din demult
ca trup luând un fir de iarbă.
Și arsă într-un ochi pieziș
nu-i pentru ținere mișcarea-n arc.
Până aici cu aer vindecând
mânia ta, arcadă.

Ce ritm îți bate arbor dus ?
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

RÂNDUIALA FETEI LA FÂNTÂNA CU APĂ

Fie-mi drum cu sete lăudat în cumpeni,
drum grăit asemenea la adăpare
cel văzut în cel nevăzut aduce
câmpu-n curgere să afle.
Fie-mi în păr să cadă viclenele
și să se stingă-n departe
să nu se mai întoarcă vaiul acestei ape.
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

LEPĂDAREA LA RÎURI

Desfă-mi bobii, ghinda de sub grindă
lemnul strâmb pe drum să nu mă prindă.
De-o fi să trec prin gând
Cântarea seacă de sub tălpi să-nec,
de-o fi blestem în noduri de salcâm
pe ochiul stâng desfă-mă să rămân
rătăcitor privindu-mă-n răpire.
Păru-n mormânt pe ochiul drept să-mi crească
să nu-mi văd arcul – boala de urcare.

Pământu-n jur să moară-n frământare
cântarea prefăcută de cuc să mi se piardă
în trup de aburită salcie.
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

PREFIGURARE

Dansa o barcă,
eram
și nu eram.

Prelungă barcă
întoarsă
se revarsă.

Flori și piatră
pe vatră.
pângărite inele
vin să se spele
la izvor mânios –
de sus în jos.

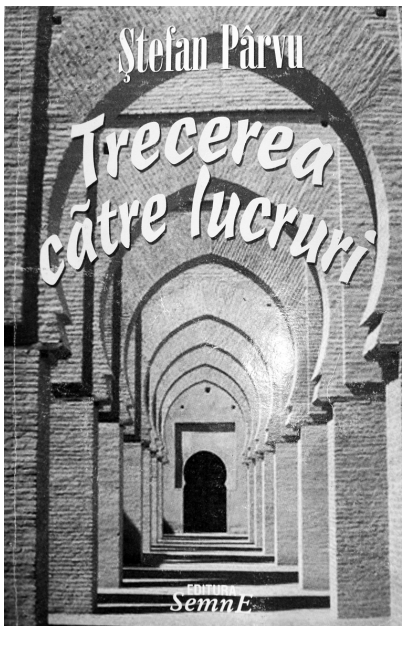
Ochi negri de corb
îi sorb –
arborii uscați
și fotografiați.

Omul din barcă
să se întoarcă.
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

PE UN ȚĂRM...

Te vâslesc, până la malul prielnic
întâiul prieten va auzi umbletul
și va aprinde foc de trestii;
Pe dâmburi înfloresc smochinii
e pe aproape vasul de mirodenii,
se unge brațul stâng și talpa:
de ce în urmă plânge o femeie
cu trupul jumătate gol –
cu părul risipit pe umeri ?

Te-așteaptă scaunul și peștele
năvodul întru care s-a-noit
firea apelor curgătoare.
Pe dâmb miroase-a trecere
pe subt smochini și te oprești
să vezi dacă-n lumina focului
Chipul și-a oprit vâslele...
(*Trecerea către lucruri*, 2007)

Tăierea mieilor în *DUMINICA TOMII*

Maria CURT, Paul Gheorghiță CURT

Conform tradiției țiganilor din Bolintin Vale (spoitori), în fiecare an, la o săptămână după Paște, ei jertfesc Domnului nostru tăierea mieilor. În această zi se taie miei în semn de mulțumire față de Dumnezeu pentru că în anul trecut au fost feriți de necazuri și de alte alea. Ei promit acest lucru (tăierea mieilor), atunci când au dat de un necaz și trec cu ușurință peste el. Dacă nu au posibilitatea

de a împlini atunci această promisiune, promit că vor tăia de Sfinții Apostoli Petru și Pavel, chiar dacă trebuie să se împrumute pentru a se ține de cuvânt.

Tăierea se face după un ritual anume.

Sâmbăta, femeile împletesc două coroane de flori cu salcie, înroșesc câte două ouă și pregătesc câte o tavă pentru fiecare miel. Pe înserate se adună toată familia să se închine, punând în fața mielului tava cu cele două ouă, peste care se toarnă puțin vin roșu, iar dintr-o găleată cu apă se stropește fruntea mielului. După aceea se așteaptă dimineața pentru a-l sacrifica.

Duminică de dimineață ei scot mieii, tăvile, găleata cu apă și pun cele două coroane la gâtul animalului. Se cheamă un lăutar

pentru a cânta *La mulți ani* în timp ce se taie mieii. Înainte de aceasta, persoana care a făcut promisiunea sacrificiului se urcă pe miel și se roagă, mulțumind lui Dumnezeu pentru cele întâmplate în anul precedent. După care se dă jos, mielului i se duce piciorul drept la ceafă și este înjunghiat. Se ia cu degetul din sângele scurs și se pune pe frunte fiecărui membru al familiei. Pe urmă mielul este jupuit, carnea și oasele sunt tranșate și se împarte la apropiați câte o bucată de carne împreună cu o ceapă verde, un usturoi verde, un fir de mărar, unul de leuștean, unul de pătrunjel și o lumânare.

Familia care taie mielul își oprește pulpa dreaptă, din față, pentru a prepara mâncarea pe care o consumă în aceea zi.

Organele și mațele mielului se curăță foarte bine și sunt puse la fiert. După fierbere ele sunt tocate mărunt și amestecate cu usturoi, ceapă, mărar și pătrunjel, de asemenea tocate, apoi se dă la oameni

să mănânce pentru a ura familiei sănătate și fericire.

Această zi se mai numește și *Hâderlezii*.

Luni de dimineață oamenii se duc cu pieile, ouăle, sângele, coroanele și lumânările (care au fost aprinse în timpul închinării și sacrificării), la rîu, dându-le drumul pe apă, asta însemnând că, cum trec ele pe apă așa să treacă și ei peste obstacolele vieții.

Într-un an, unul, fratele lui Buză, a tăiat 100 de miei.

Tradiția tăierii mielor în *Duminica Tomii* este sărbătorită de țiganii spoitori de la Bolintin, în alte părți ale țării fiind în o altă zi.

Deși nu știm de unde provine, sau de unde este împrumutată această tradiție, noi, spoitorii, vrem să fie dusă cât mai departe de urmașii urmașilor noștri.

Acest documentar a fost scris de Curt Paul Gheorghiță și Curt Maria, clasa VIII-a A, oraș Bolintin Vale, județul Giurgiu.

La nuntă

Paul Gheorghiță CURT

În fiecare an în comunitatea țiganilor spoitori din Bolintin Vale se fac cel puțin trei-patru nunți.

Rochiile mireselor și nașelor, dar și costumele bărbaților, sunt făcute la comandă, la casele de modă *Sabres* sau *Mariage Paris*, din București. O rochie de mireasă închiriată costă între 2500 și 5000 de euro, iar cea de nuntași între 600 și 2500 de euro. În prețul rochiei de mireasă se includ și accesoriile necesare pentru mireasă (cercei, mănuși, colier, inele și brățări). Costumele bărbaților pot să conțină și numele sau un însemn inscripționat, care costă între 300 și 600 de euro.

Aranjamentele cortului vă dau impresia că sunteți într-un restaurant de lux.

Noi vă invităm în comunitatea țiganilor din Bolintin Vale să vedeți o adevărată prezentare de modă, iar viitoarele mirese vor avea foarte mult de câștigat, având de ales dintre modele variate pentru momentul mult așteptat.

Rochia este împodobită cu bani, trandafiri, fluturi, porumbei din metal, cântărind 8-10 kg.

Mireasa și nașa poartă umbrele cu găurele; nașa evantai asortat cu rochia. Coronița și bijuteriile sunt la set. Cravata ginerelui este cusută cu fir de aur sau argint.

Cortul, închiriat (cel mai performant costă 200 de milioane), creează impresia unui club, cu luminițe care se sting și se aprind.

Lăutarii au formațiile lor. Preferat este Florin Salam, care costă, toată ziua, 13000 de euro, iar pentru două ore 5000 de euro. Gicuță din Apărători costă 2000 de euro toată ziua. Ginerele dă bani lăutarilor, dedicații pentru mireasă, nașă, nași.

Darurile se dau la sfârșitul nunții – la 6-7 dimineața – pentru nași ceea ce cer (frigider, calculator, mașină de spălat, covoare, mobilă, mașină).

Ginerele și mireasa se plimbă cu trăsură sau cu limuzină, chiar și cu elicopterul (la nunta lui Mituș al lui Dan Cozonac).

Deci, nu mai așteptați, veniți să vedeți !

Documentar scris de Curt Paul, clasa a VIII-a A, Școala Bolintin Vale, jud. Giurgiu.

15 martie, festivitatea aniversară de la Bolintin Vale

25 martie, Stoenești

25 martie, Stoenești

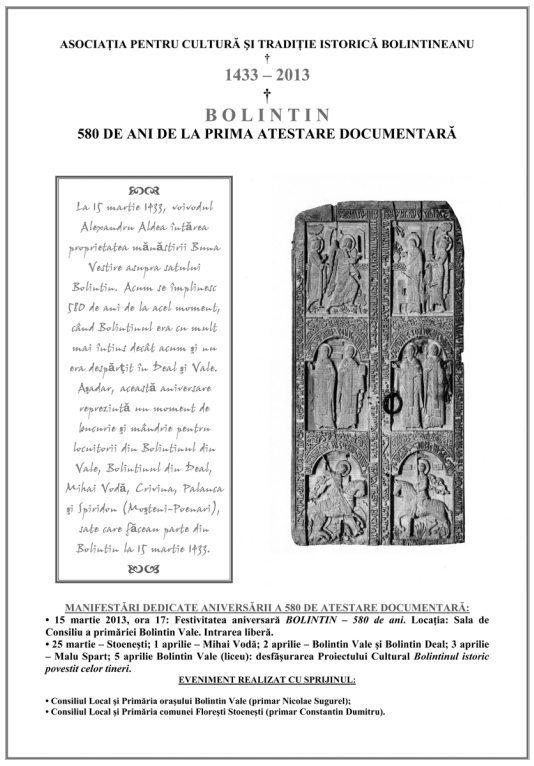
1 aprilie, Mihai Vodă

1 aprilie, Mihai Vodă

2 aprilie, Bolintin Deal

În luna martie au debutat manifestările organizate de Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu dedicate aniversării a 580 de ani de atestare documentară a Bolintinului. Ele au cuprins festivitatea aniversară desfășurată în ziua de 15 martie în Sala de Consiliu a Primăriei Bolintin Vale, precum și lansarea Proiectului Cultural *Bolintinul istoric povestit celor tineri*, care a avut loc în instituțiile de învățământ ale localităților cuprinse în Arealul Bolintinean: Bolintin Vale, Bolintin Deal, Mihai Vodă, Stoenești-Palanca și Malu Spart.

Acțiunile au cuprins o prezentare a contextului istoric al momentului 15 martie 1433 precum și proiecția unor filme documentar-artistice care să reliefeze trecutul și cultura acestor locuri. Prima parte a fost acoperită prin intervențiile profesorilor Constantin Bărbuță și Corneliu State, a P.C. Preot George Rotaru, a istoricului Vasile Grigorescu și ale d-lor Ștefan Crudu și Ciprian Necșuțu. O a doua parte a fost constituită de prezentarea filmelor *Bolintin, martor în calea Revoluției*, *Sub veghea Buneivestiri* și *Bolintin – poveste dăltuită în piatră*, realizate de Silviu Stan, Ciprian Necșuțu, Iulian Băețel, Vasile Grigore și Ștefan Crudu.

O contribuție importantă la reușita acestor manifestări și-au adus-o profesorii Constanța Crudu, Marian Dumitru, Andreea Trăistaru, Nicoleta Savu, Irina Andrei și Raluca Geantă.

2 aprilie, Bolintin Deal

3 aprilie, Malul Spart

2 aprilie, Bolintin Vale

2 aprilie, Bolintin Vale

2 aprilie, Bolintin Vale

5 aprilie, Liceul din Bolintin Vale

Revista "SUD" recomandă autorilor sudiști și din alte părți de țară Editura - RAWEX COMS, București, pentru publicarea unor volume de poezie, proză, teatru, eseu etc.

Indiferent de tiraj, pentru debutanți se oferă o reducere de 10%; pentru autorii publicați reducerea este de 5%.

Editor: Raluca Tudor

Telefon editură: 0720 773209

Consilier editorial: Vasile Grigorescu

Telefon revista "SUD": 0786 455702

Poetica paletei lui VIOREL MĂRGINEAN

Florin COLONAȘ

Ceea ce încântă la Viorel Mărginean este prețiozitatea amănuntului, dar și abilitatea cu care este plasat pe marile suprafețe, pe care artistul, deloc intimidat de dimensiunile agabaritice ale pânzelor pe care le abordează, caută și reușește să stabilească o legătură organică între viziunea sa și retina privitorului.

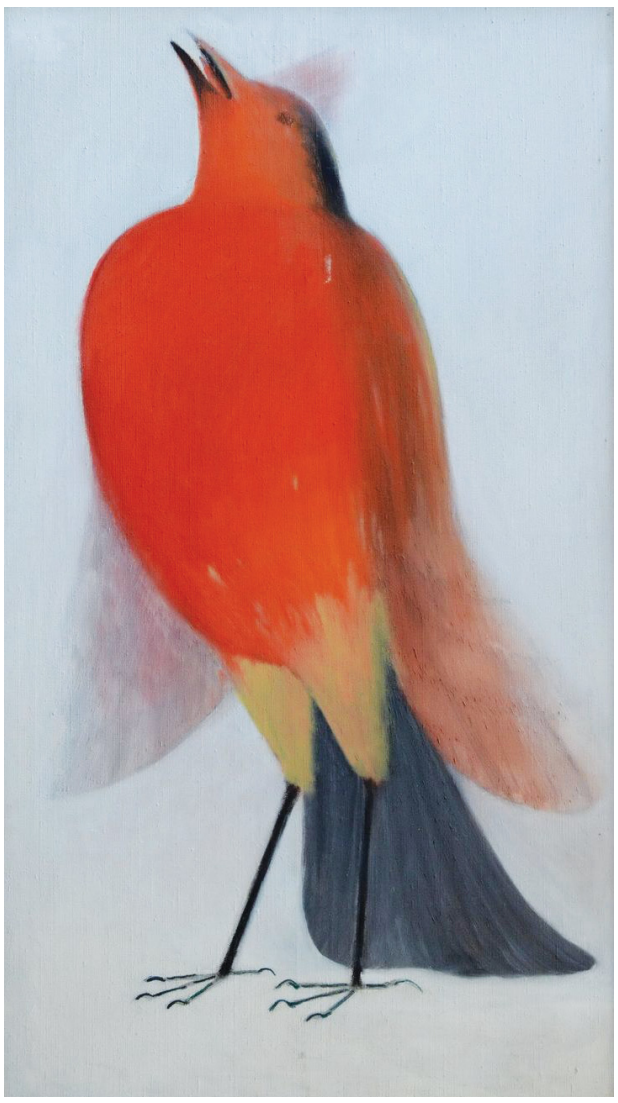
Îndrăgostit de natură, pictorul aduce în lucrările sale nu numai acele peisaje, cu binecunoscutele dealuri ondulate, ci însăși partitura unei melodii în care casele se constituie în notele acestei bucăți muzicale. În marile compoziții pe această temă, putem deslușI cu ușurință melosul liniștit al cântului din acele locuri, meleagurile de baștină, transilvănene, invocând, așa cum scria criticul Octavian Barbosu, „în fiecare clipă, revelația peisajului”.

Focalizând marile lui lucrări peisagistice și studiind amănuntul, ne putem da lesne seamă de varietatea faunei și a florei, o atracție a pământului, a roadelor lui, a vieții care pulsează și pe care o ignorăm, adeseori.

Vietatea, animală sau vegetală, domină creația sa plastică. Frumusețea siluetei, proporțiilor, culorilor și formelor unor pene, ale unor înaripate, dau un farmec cu totul special și uneori enigmatic picturilor lui Mărginean.

Simbolul păsării, a celei *măiastre*, sau a celei *de foc*, create de cei doi titani, în sculptură și muzică, Brâncuși și Stravinski, se află în covârșitoare proporție și în opera lui Viorel Mărginean, care la opt decenii de viață, pe care-i va împlini la început de decembrie, lucrează cu o juvenilă putere de muncă pe ogorul plasticii. Și așa cum oamenii ogoarelor trudesc din zori și până în noapte, așa și maestrul Mărginean își dedică întregul său timp atelierului, simțindu-se minunat în acest gen de robie a creației.

Este uimitor de sugestiv ce rodește din penelul și pânzele sale, încât ar fi păcat să umblăm în desaga cu slove, fie ele și meșteșugite. Mult mai nimerit este să dăm crezare mărgăritarelor care se rostogolesc din cufărul cu imagini simbol, nestemate ale unei creații de șase decenii a maestrului.

apler

Director fondator: Constantin Carbarău
Redactor șef: Vasile Grigore. **Senior editor:** Florentin Popescu (tel.: 0246.270.633; 0720350555, revistasud@yahoo.com)
Colectiv de redacție: Ștefan Crudu (secretar de redacție), Constantin Bărbuță, Constanța Crudu, Marian Grigore, Dumitru Dumitrică, Silviu Stan, Ciprian Necșuțu, Gabriel Stegărescu
www.revistasud.ro

Redacția și administrația:
Str. Partizani, nr. 41A, Bolintin Vale, județul Giurgiu

ISSN 1224-7367
PREȚ 5 lei

Concepție grafică: Raluca Tudor
RAWEXCOMS
Editura RAWEX COMS SRL
ralucatudor2000@yahoo.com; 0720 773209

Tipar: Oscar Print

Revista Sud publică opiniile colaboratorilor săi oricât de diverse ar fi acestea. Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui text aparține, în exclusivitate, autorului.